

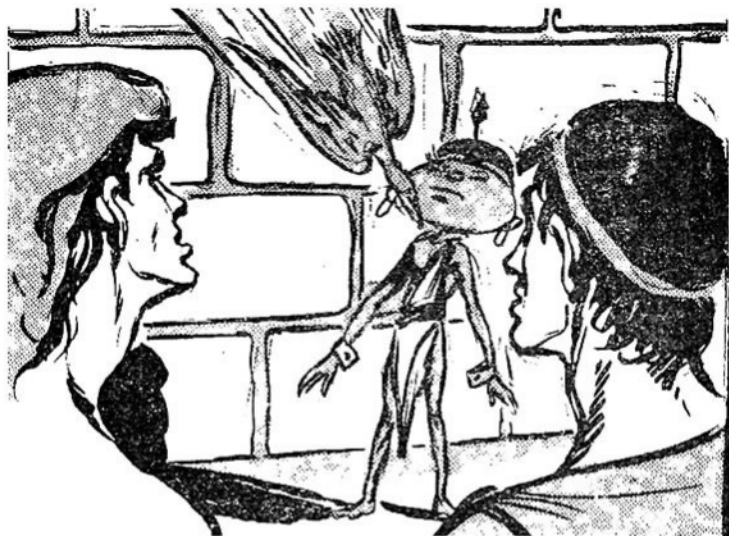
ΚΑΛ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΟΙ ΘΕΟΙ ΟΡΓΙΖΟΝΤΑΙ

ΟΙ ΘΕΟΙ ΟΡΓΙΖΟΝΤΑΙ

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΚΑΤΑΧΛΩΜΟΣ, ο βασιλιάς της 'Ατλαντίδας 'Αβάλ, κυττάζει στα μάτια τὸ νεαρό βασιλόπουλο τῆς Πέλλας.

Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τοῦ Κάλ, δὲν εἶναι καλύτερο. Ὡστόσο στὰ μάτια του γυαλίζει ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἀποφασιστικότητα. Οἱ γροθιές του εἶναι σφιγμένες μὲ μανία.

— Εἶναι τρομερό!, μουρμουρίζει ὁ 'Αβάλ πού τρέμει ἀλόκληρος ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Αὐτὴ τὴν ἀτιμία δὲν θὰ τὴν ἔκανε ποτὲ ἕνας πραγματικὸς

ἄντρας... Κάτι πρέπει νὰ κάνουμε γρήγορα, ἀδελφέ μου Κάλ... Πρὶν νὰ εἶναι πιὰ μάταια κάθε προσπάθειά μας...

Ὁ Κάλ χαμογελά στὸ βασιλιά τῆς Νέας 'Ατλαντίδας γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο, ἂν καὶ κανονικὰ ἐκεῖνος ἔπρεπε νὰ ἦταν πού θὰ χρειαζόταν τὸ κουράγιο αὐτό...

— Μὴν ἀνησυχῆς, βασιλιά, λέει ἤρεμα. Οἱ δυὸ συντρόφισές μου δὲν διατρέχουν κανέναν κίνδυνο γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον...

Ὁ 'Αβάλ τὸν παρατηρεῖ μὲ τρομερὴ ἐκπληξί καὶ θαυμασμό ἀλλὰ καὶ μὲ ἀμφιβολία.

— Πώς δὲν κινδυνεύουν!, μουγγρίζει ἀνήσυχος. Δὲν ξέρεις ἐσύ, φίλε μου, τί αἰμοβόρο τέρας εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος... Οὔτε μπορεῖς νὰ τὸν πῆς ἀνθρώπο... Εἶναι ἕνα ἀληθινὸ φίδι!...

— Πῶ! Πῶ! Ψευτιά!, τσιρίζει ὁ χαζο - πυγμαῖος πού μιὰ καὶ παουερίσκεται στὴ συζήτησι, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν πετάξῃ τὸ δικό του. Καλὲ ἀνθρώπος εἶναι! Τὸν εἶδα πολλές φορές καὶ τὸν θαυμάσια καλά! Εἶμαι τόσο σίγουρος πού εἶναι ἀνθρώπος ὅσο καὶ πὼς ἡ Μανταλένα εἶναι καρακάξα χαϊμένη!

— Σιωπὴ ἐπιτέλους, Χούπ! λέει αὐστηρὰ τὸ παιδί τῆς ζούγκλας στὸν ἀνόητο σύντροφό του. Δὲν καταλαβαίνει λοιπὸν, πὼς σοβαρὰ εἶναι τὰ πράγματα;

— Πῶς! Τὸ καταλαβαίνω! τσιρίζει ὁ χαζο- Χούπ. Ὅποιος σοῦ εἶπε τὸ ἀντίθετο εἶναι ψεύταιρος μὲ πατέντα!

— Πρέπει νὰ ἀναστατώσουμε ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή ὅλη τὴν πόλι γιὰ νὰ τὶς βροῦμε!, λέει ἀνήσυχος πάντα ὁ Ἀβόλ. Ἀπὸ τὴ στιγμή πού τὶς ἔβραξε μὲ δόλο ὁ Ὀλάρ (*), κάθε δευτερόλεπτο πού περνάει τὶς φέρνει καὶ πιὸ κοντὰ στὸ θάνατο!

— Ἐλα!, τσιρίζει ὁ κουτο πυγμαῖος μὲ γουρλωμένες τὶς ματᾶρες του. Ἄν πῶνε πάρα πολὺ κοντὰ στὸν θάνατο, θὰ

ἔχῃ κέφι! Λέμε πὼς εἶναι κρύος, μπουζι! Ἄν τὸν ἀγγίξῃ ἡ Χούλα μου, θὰ τὴν βάλω νὰ μοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια!

Ὁ Κάλ λέει στὸν Ἀβόλ χωρὶς νὰ δίνει σημασία στὶς τραμερές «κοτσάνες» τοῦ πυγμαίου:

— Δὲν νομίζω πὼς διατρέχουν κανέναν κίνδυνο θανάτου ἡ Μπέλλα καὶ ἡ Χούλα. Συμφωνῶ πὼς ὁ Ὀλάρ εἶναι πραγματικὸ φίδι...

Ὁ Χούπ μονολογεῖ μὲ δυνατὴ φωνή:

— Διὸ τὸ λένε πὼς εἶναι φίδι καὶ εἶναι καὶ οἱ δυὸ καλὰ παιδιὰ πού δὲν λένε ψευτιές! Θές νὰ μὴν τὸν καλοπρίσεξα καὶ νάναί στ' ἀλήθεια... σερνάμενος; Μπράβο του ὁμως! Καὶ νάναί λοχαγὸς! Σπάνιο φαινόμενο!

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸν τὸν λόγο, ἐξακολουθεῖ ὁ Κάλ, πιστεύω πὼς δὲν θὰ τὶς πειράξῃ καθάλου... Θὰ τοῦ χρησιμεύσουν πολὺ περισσότερο ζωντανὲς ποιρὰ πεθαιμένες!

Ὁ χαζο-Χούπ ἀνοίγει κάτι μάτια τῶσα ἀπὸ τὸν θαυμασμό του.

— Μωρὲ τί λές, ἀδεοφούλη μου!, τσιρίζει κοροϊδευτικά. Καὶ πὼς τὸ κατάλαβες ἂν ἐπιτρέπεται; Ἄκου, λέει, θὰ τοῦ κόνουν πιὸ πολλές δουλειές ζωντανές! Ἐχεις δὴ καλὲ, νὰ χρησιμεύουν σὲ τίποτα καὶ οἱ πεθαιμένες; Τί... φουντούκια εἶναι αὐτὰ πού ἀμολᾷς;

Φυσικὰ ὁ Κάλ δὲν δίνει καιμιά σημασία στὸν χαζὸ φίλο του πού δὲν ἐννοεῖ νὰ βᾶ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος τοῦ «ΚΑΛ» μὲ τὸν τίτλο: «Ὁ Ξαπθὸς Ἐλευθερωτής».

λή μισαλό. Συνεχίζει μιλώντας πάντα προς τον θασιλιάρη της 'Ατλαντίδας, 'Αβάλ:

— Είμαι βέβαιος πώς δεν θ' άργήσωμε να μάθωμε που βρίσκονται... Θά μάς τὸ πημόνος του ὁ 'Ολάρ... 'Ασφαλώς θά θελήση νά ανταλλάξη τὴ ζωὴ του μὲ τὴ δική τους!....

Τοῦ 'Αβάλ τὰ μάτια λάμπουν.

— 'Εχεις δίκιο, μουρμουρίζει σκεπτικός.

'Ο Χούπ πετάγεται καὶ πάλι στὴ μέση:

— Καὶ τί λέτε, παιδιά; Νά τὴν κάνωμε τὴν ἀλλαξιὰ ἢ νά μὲνη; Νά κυττάξωμε πρώτα ἂν μᾶς συμφέρη, ὅχι νά μᾶς πιάσει «κώτσους» ἕνα... σερνά μὲνο, τώρα!

Τὰ μάτια τοῦ Κάλ λάμπουν παράξενα.

— 'Εννοια σου, τοῦ λέει τοῦ Χούπ χαμογελώντας, καὶ θά τὴν κάνωμε ὅπωςδήποτε τὴν «ἀλλαξιὰ»! Μᾶς συμφέρει καὶ μᾶς παρασυμφέρει!

— Εἶσαι σίγουρος; Πόσο πάνε... τὰ φίδια στὴν ἀγορά;

— Αὐτὸ τὸ κόλπο τοῦ 'Ολάρ, συνεχίζει ὁ Κάλ πρὸς τὸν 'Αβάλ, ἀντὶ γιὰ καλὸ σέ κακὸ θά τοὺς θυγῆ!... Θά φέρη πιὸ κοντὰ καὶ πιὸ σίγουρα τὸ τέλος τοῦ ἀνομοῦ ἀδερφοῦ σου...

— Δὲν καταλαβαίνω... μουρμουρίζει ὁ 'Αβάλ παραξενεμένος.

'Ο Χούπ τσιρίζει πάλι:

— Μήπως εἶσαι καὶ κανένας ἔξυπνος γιὰ νά καταλά-

θης; Καλέ, τὸ ἀπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου δὲν μπορεῖ νά χωνάμη! 'Απάνω πού θά κόπη τὸ κόλπο του θά στραμπουλήξη κανένα χέρι καὶ θ' ἀρρωστήση! Αὐτὸ εἶναι ὄλο κι ὄλο! Κι ἔτσι θά τοῦ θυγῆ σέ κακὸ!

'Ο Κάλ δὲν προλαβαίνει ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἀπορία τοῦ 'Αβάλ. Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα παράφωνο κρῶξιμο πού μοιάζει μὲ τὸ γέλιο καμμιᾶς γριᾶς μάγισσας ἀκούγεται στὸν ἄερα. 'Ολοι στρέφουν ξαφνία σμῆνοι τὰ κεφάλια τους πρὸς τὸ μέρος αὐτ' ὅπου ἔχει ἀκουσθῆ.

'Ἐνα παιδαλὸ πουλι πετᾷ στὸν ἄερα μὲ κατεύθυνσι τὸ ἀνάκτορο τοῦ 'Αβάλ.

— Μιὰ καρσάκιξα παρδαλή!, λέει ὁ θασιλιάρης τῆς 'Ατλαντίδας ἐκπληκτικός, γιὰτὶ εἶναι πραγματικὰ σπάνιο κατὶ τέτοιο σ' αὐτὰ τὰ πουλιά πού εἶναι συνήθως μαύρα.

— 'Η Μανταλένα!, φωνάζει ὁ Κάλ μὲ περισσότερη ἔκπληξι.

— Παιδιά! Γρήγορα! 'Ἐνα καζάνι... κεχρὶ νά παρουνισιαστῆ μόνο του ἀμέσως τώρα δά! 'Ἐχει ὀγδόντα μέρες πού δὲν τὴν τάισα ἢ καμπερή! Δὲν μπορεῖ νά σταθῆ στὰ πόδια της ἀπὸ τὴν πείνα καὶ γι' αὐτὸ πετάει στὸν ἄερα πού τὴ θλίπετε!

'Η Μανταλένα ὥστόσο πάει γραιμμη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ χαζο-πυγμαίου πού εἶναι τὸ ἀφεντικό της.

'Ο πυγμαῖος τὴν πιάνει μὲ

ἀγάπη και τή φιλάει στο ράμφος.

— Σάν τὰ μάραθα!, τῆς λέει χασκογελώντας. Πού γυρίζεις, κωρή ἀληθρία; Δέν φαντάζομαι νά ἐτρώγες σκουλήκια με τὸ ράμφος σου πού σέ φίλησα και με... συχαί- νεις!

Ἡ Μανταλένα κρώζει συνεχώς δαιμονισμένα και τρίβεται με περίεργο τρόπο στην ἀγκυλιά τοῦ Χούπ.

Ὁ Κάλ τὴν κυττάζει παραξεναμένος.

— Τί ἔχει ἄραγε ἡ Μανταλένα και τρίβεται ἔτσι; ρωτάει.

— Μπορεῖ και νάπιασε... ζωῦφια!, τοῦ ἀποκρίνεται με τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου ὁ Χούπ. Ποιὸς ξέρει με τί βρωμοπαρέες ἔμπλεξε τόσον καιρὸ πού ἀλητεύει!...

Με τὸ ράμφος πιάνει κάτι πού βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ ἄριστερό της φτερό.

— Πῶς θὰ πάρης ἐσὺ τὸ γράμμα και γιατί; τσιρίζει ὁ Χούπ. Ἐπειδὴ εἶσαι ὁμορφος;

Θὰ τὴν βάλω στὸν κλίβανο ὁμῶς κι ὕστερα θὰ τὴ σιδερώσω, νά τὴ μάθω; Τὴν ξασακοπανάει ἄλλη φορά;

Ἡ παιρδαλή καρακάξια ἔξα κολουθεῖ και τρίβεται συνεχώς και με περισσότερη μά- νια.

Ὁ Κάλ, πού ξέρει ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα τετραπέρατο πουλι πού πολλές φορές τοὺς ἔχει κάνει τεράστιες ἐκδουλεύσεις με τὴ νοημοσύνη της, ἐξακολουθεῖ πάντα νά τὴν παρατηρῆ προσπάθοντας νά καταλάβῃ τί συμβαίνει, γιατί βλέπει ὅτι τὰ φερσίμοπα της δέν εἶναι τὰ συνηθισμένα.

— Χούπ..., μουρμουρίζει. Σάν νά μοῦ φαίνεται πῶς ἡ Μανταλένα κάτι θέλει νά σοῦ πῆ!...

— Και γιατί δέν τὸ λέει; Οἱ ντροπὲς τὴν ἐπίασαν; τσι-

ρίξει ο χαζο-πυγμαίος.

Τὰ μιάτια του γουρλώνουν και συμπληρώνει:

— Ίσως όμως και από τη ηηστικομάρα της να μην έχη δυναμιά να μιλήση ή φουκαριάρα! Πού είναι εκείνο τὸ καζάνι με τὸ κεχρί που παρήγγειλα; Ἀκόμα να φανῆ; Ἄ, όλα κι όλα! Ἐ' ἀλλάξω ἔστια τόριο! Πολύ ἀργούν τὰ γκαρσόνια ἐδῶ πέρα!

Ὁ Χούπ δεν προλαβαίνει να συνεχίση τὴν ἀκατάσχετη φλυαρία του.

Ἡ παιρδαλιη καρακάξει βλέποντας πὼς ὁ χαζὸς ἀφεντικός της δεν ἐννοεῖ να καταλάβῃ τί πρέπει να κάνει, γυρίζει ξαφνικὰ μόνη της τὸ κεφάλι καὶ με τὸ ράμφος πιάνει κάτι που βρίσκεται τὴν ὥρα κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ της φτερό.

Εἶναι ἓνα μικρὸ κομμάτι

— Δεν εἶναι καλαμπούρι, παιδιά; Δεν ξέρω γράμματα! Φέρτε μου δασκάλα και διδλία να μου μάθῃ!

— Πάρ' το, ἀλλὰ θάχης τὰ μάτια σου κλειστά, γιὰ να μὴ βλέπεις κι' ἐσὺ τί λέει!

ἐνὸς εἴδους παπύρου! Καὶ τὸ χαρτάκι αὐτὸ τῶν Ἀπλάντων, ἔχει ἐπάνω γραμμμένες μερικὲς λέξεις!

— Ἐνα σημεῖωμα!, ξεφώνιζει ὁ Κόλ με χαρὰ κι ἐλπίζει κι ἀπλώνει τὸ χέρι του ἀνυπόμονα να τὸ πάρῃ ἀπὸ τὴ φούχτα τοῦ χαζο-Χούπ.

Ἐκεῖνος ὅμως πηδάει πρὸς τὰ πίσω καὶ τοῦ ξεφεύγει.

— Ἄκου να σου πῶ, καλόπαιδο!, τσιρίζει νευριασμένος καὶ με μεγάλη αὐστηρότητα. Φίλοι - φίλοι, ἀλλὰ να μὴ βγαίνωμε κι ἀπ' τὰ ὄρια! Τέτοια ἀνατροφή σοῦδωσε ἡ γριά σου που ἦτανε καὶ τοῦ.. καλοῦ κόσμου; Καλὲ ἡ Μανταλένα εἶναι ἢ δεν εἶναι δική μου; Ἦρθε ἢ δεν ἦρθε κατ' εὐθείαν σὲ μένα; Πὼς θὰ πάρης ἐσὺ τὸ γράμμα καὶ γιατί; Ἐπειδὴ εἶσαι ὁμορφος;

— Χούπ, για τόν Θεό!!

— Ούτε για τόν Θεό! Για μένα είναι!, τσιρίζει ο χαζοπυγμαίος πεισματάρικα. Καί αν θές να μείνωμαι φίλοι καί να μην πάρω τών όμματιών μου να χωρίσωμε διά παντοτεινώς, δέν θέλω να μ' άνοιξης τά γραίμματά μου! Μιά φορά ή γιαγιά μου είχε άνοιξει ένα γραίμμα του παππού καί πήρανε διαζύγιο!

— Χούπ! Τή Μανταλένα θά τήν έστειλε ή Μπέλλα... Δόσε μου το γρήγορα... "Ισως πρέπει να τρέξωμε!...

— "Όποιος διάζεται σκοντάφτει!, λέει ο Χούπ στωϊκώτατος καί με άπάθεια καταπληκτική. Κάνε πιο κεί να τή άνοιξω κι αν λέει τ' όνομά σου θά σου τή δώσω! Οί δουλειές πρέπει να γίνωνται όπως πρέπει!

Η άξιοπρέπεια του χαζο-Χούπ είναι άλλο πράγμα εκείνες τις στιγμές.

Ο Καλ φυσικά μπορεί να τή πάρη τή γραίμμα ό,τι ώρα θέλει, αλλά δέν τή πηγαίνει ποτέ ή καρδιά να δυσαρεστήση τόν χαζό φίλο του, στόν όποίο χρωστάει τόσα πολλά καί πού με τήν άθεράπτευτη χαζομάρα του μπορεί να παρείρηγήση θανάσιμα μιά πιράξι του καί να σηκωθή να φύγη μέσα στη ζούγκλα όπου θά βρη σίγουρα τόν πιο φριχτό θάνατο από τά άγρια θηρία.

Αναγκάζεται λοιπόν να περιμένη.

Ο Χούπ πηγαίνει στην άλλη άκρη του έξώστη του άνα-

κτάρου όπου βρίσκονται. Ξεδιπλώνει τή περίφημο σημείωμα ενώ ή Μανταλένα έχει ξαναιβρεθή ύστερα από άρκετόν καιρό στη συνηθισμένη της θέσι — στόν ώμο του.

Κυττάζει τά γραίμματα πού γράφει μέσα καί... γουρλώνει τά μάτια του πιο πολύ από κάθε άλλη φορά.

Ο ΟΛΑΡ

ΚΑ! ΠΑΛΙ...

Ο ΗΛΙΘΙΟΣ πυγμαίος έκει πού στέκεται σκάει ξαφνικά στα γέλια.

— Δέν είναι καλαιμπούρι, παιδιά, τσιρίζει.

— Τι συμβαίνει; μουρμουρίζει άμυγλώμενα ο Άβάλ.

— Δέν ξέρω γραίμματα!, τού άποκρίνεται άπάραχα. Φέρτε μου έναν δάσκαλο καί βάλτε να μου μάθη μιά στιγμή, για να κάψω να τή διαβάσω!

Ο Καλ τραβάει τά μαλλιά του από τήν άπελπίστια.

— Άγαπημένε μου Χούπ! φωνάζει. Θές χρόνια ώσπου να μάθης να διαβάξης κι αυτό πού λέει τή γραίμμα μέσα μπορεί να είναι πολύ βιαστικό!

— "Όχι καί χρόνια!, λέει ο χαζο-Χούπ προσβλημένος στο φίλότιμο. Τι με πέρασες για κανέναν μπούφο; Πάντως όπωσδήποτε θάχη τή χασομέρι του, προπάντων ώσπου νάρθη ο δάσκαλος. "Αν μάλιστα πετύχη καί κοιτσός, κλάψα Χαρούλιμπε! Γι' αυτό κάπως άλλοίως να τή κάνω με... Έχω μιά ιδέα!

‘Ο Κάλ παρὰ τὴν ἀγωνία πού νοιώθει δὲν θέλει νὰ μεταχειριστῆ θία. ‘Η μαύρη ἀλήθεια εἶναι πῶς ἡ καρκαξία εἶναι τοῦ Χούπ καὶ ἐπομένως καὶ τὸ γράμμα πού κουβαλάει δικό του!

Τοῦ λέει λοιπόν;

— Τὶ ἰδέα; Γιά νὰ τὴν ἀκούσω...

— Μοῦ τὸ διαβάξῃς ἐσύ; τοῦ κάνει ὁ Χούπ σοβαρώτατα καὶ μὲ πολὺ παρακαλεστικό ὄψος.

‘Ο γιὸς τῆς ζούγκλας ἀναπνέει. ‘Η ἠλιθιότης τοῦ συντρόφου του, ἀφοῦ διέγραψε τὸν κύκλο τῆς ἔφτασε πάλι στὸ κανονικό τῆς σημεῖο.

— Εὐχαρίστως, λέει μὲ τὴν ἴδια σοβαρότητα. Δόσε μου το.

— Πάρτο, τσιρίζει ὁ Χούπ δίνοντάς του το. ‘Αλλὰ θάχῃς τὰ μάτια σου κλειστά νὰ μὴν βλέπεις κι ἐσύ τί λέει! “Ἔτσι;

— ‘Ἐν τάξει, μὴ σὲ νοιάζῃ...

— Κι ἐκεῖνο τὸ παιδί νὰ βουλῶσῃ τ’ αὐτιά του νὰ μὴν ἀκούη!, ξαναλέει ὁ Χούπ γκρινιάρικα δείχνοντας τὸν ‘Αβιάλ.

— Εἶναι ἀπὸ τίς Χούλες σου πού σοῦ στέλνουν χαιρετίσματα!, τοῦ λέει ὁ Κάλ σοβαρά.

‘Ο χαζο-Χούπ φέγγει ὀλόκληρος ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Καὶ πού εἶναι οἱ ἀγαπημένες μου γιὰ νάχωμε τὸ καλὸ ρῶτημα; τσιρίζει. Βάζω στοιχημα πῶς θὰ τὴν ἀραξῶν στὴν... ὀπωραγορά!

— “Ἐχασες!, λέει ὁ Κάλ

μὲ μιὰ θριαμβευτικὴ λάμψη στὰ μάτια. Τίς ἔχει ἀρπάξει ὁ Ἰλαρχος ‘Ολλάρ καὶ τίς ἔχει αἰχμαλώτες στὸ σπῆτι του!

‘Ο ‘Αβιάλ τινάζεται ἀπὸ τὴ θῆσι πού στέκει μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴν κατάπληξι.

— Εἶδαν τὴν Μαινταλένα πού κατέβηκε στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ λέει ὁ Κάλ. Φαίνεται ὅτι τὸ τετραπέραστο πουλὶ εἶδε τίς συνπρόφισσές μας καὶ πῆγε κοντά τους. Τότε ἡ Μπέλλα τὴ φώναξε στὸ κισκελόφραχτο παράθυρο τοῦ δωματίου πού τίς ἔχει κλεισμένες καὶ τῆς ἔβαλε αὐτὸ τὸ σημεῖωμα στὸ φτερό. “Υστερα τὴ διέταξε νάρθη νὰ βρῆ τὸν κύριό της, τὸν Χούπ!

— Καὶ πού εἶν’ τά... χαιρετίζονται; τσιρίζει ὁ κουτοπιγμαῖος πού ἀδικα περιμένει τὴσὴν ὥρα μὲ τὸ στάμα ἀνοιχτὸ νὰ τ’ ἀκούσῃ.

‘Ο Κάλ παρὰ τὴν ἀνησυχία του πού δὲν τοῦ ἔχει φύγει τελείως, χαμογελά.

— Στὸ ὑστερόγραφο τὰ γράφει, λέει. «Πολλὰ χαιρετίσματα στὸν Χούπ ἀπὸ τίς Χούλες του!»

‘Ο Χούπ κιαμοῖρῶνει σὰν γύφτικο σκεπάρνι.

Τὰ ματάκια του λάμπουν ἀπὸ εὐτυχία.

— Καὶ πολλὰ κιάλας!, τσιρίζει καρδωμένος. “Οχι τί! Οἰκονομία θὰ κάνουμε;

Μὰ ἐνῶ ὁ Κάλ σιζήτᾳ μὲ τὸν ἀνεκδιήγητο φίλο του, ἔχει κάνει νόημα στὸν ‘Αβιάλ κι ἐκεῖνος ἔχει τρέξει στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ἀνακτόρων.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ μιὰ μεγάλη συγκέντρωσις ἀνδρῶν παρατηρεῖται στὸ πλακοστρωμένο προαύλιο.

Ὁ Ἀβὰλ φανερώναται πάλι στὸν ἐξώστη.

— Εἴμαστε ἔτοιμοι!, λέει τοῦ λευκοῦ ἀγοριοῦ. Πάμε γιὰ τὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ ἀπαίσιου προδότη! Τούτη τὴ φορὰ δὲν φαντάζομαι νὰ τὴ γλυτώση... Θὰ τὸν αἰφνιδιάσωμε, γιατί δὲν θὰ μᾶς περιμένῃ ἀκόμα...

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΚΑΛ

ΤΟ ΛΕΥΚΟ παιδί τῆς ζούγκλας συγκαταεῖ τὴν ὄρμη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἀτλαντίδας.

— Πρέπει νὰ ἐνεργήσωμε μὲ περισκεψι, λέει μὲ ἡρεμὴ φωνή. Μᾶς συμφέρει καλύτερα νὰ μὴν αἰφνιδιάσωμε τὸν Ὁ-

— Σταθῆτε!, φωνάζει ὁ Ὁ-λάρ. Ἐνα θῆμα ἀκόμα καὶ ἡ Λευκὴ κὸρη θὰ πεθάνῃ!

Ἡ Μπέλλα ἐλεύθερη, τρέχει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κάλ.

λάρ, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ μᾶς ἐπιβάλῃ τοὺς ὄρους του!

Ὁ Ἀβὰλ κυττάζει τὸ βασιλόπουλο τῆς Πέλλας στὰ μάτια, σὰν νὰ προσπαθῇ νὰ δεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἀστετεύεται.

Ἀλλὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Κάλ εἶναι σοβαρότατο καὶ τὰ μάτια του λάμπουν μὲ μιὰ θριαμβευτικὴ φλόγα.

— Ἄν τὸ κῶνωμε αὐτό, μουρμουρίζει ὁ Ἀβὰλ παίρῃ νειμένος, ξέροισι τι θὰ μᾶς ζήτησι: Νὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ τὸν πειράξωμε, ἀπὸ τὴν Ἀτλαντίδα!

— Καὶ θὰ τὸν ἀφήσωμε!, λέει ὁ Κάλ σταθερά. Ἔτσι θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ἐκ τοῦ ἀσφαλούς σπὸν κύριό του, τὸν Κάιλ! Γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ πουθενὰ ἀλλοῦ παρὰ μόνο ἐκεῖ... Ὁ Ὀλάρ θὰ ξέρῃ σὲ ποιά ἀπ' ὅλες τὶς φυλὰς θὰ

πάη πρώτα ό αδερφός σου για να τον περιμένη, μέχρι μια ώρισημένη ώρα... "Αν τον βρούμε τον Κάιλ τώρα στην άρχη, πριν προλάβη να συγκεντρώση στρατό, όλη ή ιστορία θα τελειώση χωρίς αίματοχυσίες για την Άτλαντίδα..

Ό Άβάλ παιρατρεί με μεγάλο θαιμασμοτό το λευκό παιδί που στέκει μπροσπά του.

— Δεν είναι μόνο γενναίος ό γιός του βασιλιά Άλέξανδρου!, του λέει έπίσημα. Είναι και στρατηγικός σαν τον μακρυνό παππού του που είναι ό πιό δοξασμένος στρατηλάτης που γνώρισε ό κόσμος!...(*) Πολύ καλά λοιπόν... "Όλοι θα γίνουν όπως τά λές. Πρέπει όμως να δια-

(*) Διότασε τό 8ο τεύχος του «ΚΑΛ» με τίτλο: «Τό μυστικό του ΚΑΛ».

Ή άποστολή της Μανταλένας αρχίζει...

Ό Όλάρ βγαίνει από τη μεγάλη πύλη.

τάξωμε κάποιον να παρακολουθήση τον Όλάρ... Κάποιον που να είναι έξασκημένος και πολύ καλός σ' αυτή τη δουλειά...

— Δεν πρέπει να στείλωμε κανένα, λέει ό Κάλ με παράξενο ύφος, προκαλώντας για μια ακόμα φορά την έκπληξι του Άβάλ. Όποιος και να προσπαθήση να τον ακολουθήση, θα άπατύχη στην προσπάθειά του. Ό Όλάρ είναι πολύ ύπουλος και πονηρός. Θα καταλάβη άμέσως ότι πεισανόν να τον παρακαλουθήση κάποιος...

— Λοιπόν; μουμουρίζει ό Άβάλ άνυπόμονα.

— Σ' όλον τον δρόμο θα κυττάξη συνεχώς πίσω του και θα μεταχειριστή ακόμα και πολλά τεχνάσματα για να πεισθή ότι δεν παρακολουθείται, πριν πάη στο μέρος

όπου βρίσκεται ο Κάιλ. 'Ο αδερφός σου είπε πώς αν δεν πετύχαιναν στο σχέδιό τους να μην τόν ακολουθούσαν. 'Ο 'Ολάρ όμως θάη να διηγηθή πολλά ενδιαφέροντα νέα στον Κάιλ κι έτσι δεν θα διστάση να παρουσιαστή μπρός του...

— Μά πώς θα τόν ακολουθήσωμε; μουρμουρίζει ο καυμένος ο 'Αβάλ που αυτή έχει άπομείνει ή μεγάλη του άπορία.

'Ο Κάλ τού δείχνει τὸ τετραπέρατο παρδαλό πουλί.

— 'Η Μανταλένα!, τού λέει με μάτια που πετούν σπίθες θριάμβου. Ποτέ δεν θα σκεφθή πώς ένα πουλί που πετάει πάνω από τὸ κεφάλι του παρακολουθεῖ άγρυπνα τὴν παρεία του. Θα ψάξη για άνθρώπους, αλλά όχι για πουλιά!...

'Ο 'Αβάλ έχει μείνει σαν άπολιθωμένος.

— Είναι ικανὸ αὐτὸ ἐδῶ τὸ πουλί νὰ πετύχη ένα τόσο τεραστιο κατόρθωμα; μουρμουρίζει κατὰπληκτος.

— Καί πολύ δυσκολώτερα ακόμα!, λέει ὁ Κάλ με καμάρι. 'Ολ' αὐτά, ἐννοείται, αν μὰς δανεῖση τὴ Μανταλένα ὁ αδερφός μου ὁ Χούπ, γιατί ἡ καρκαίξα είναι δική του!

'Ο πηγμαῖος κάνει μιὰ γκιρμάτσα.

— Βιαζόσαστε; λέει με μιση καρδιά. Γιατί ἔχω πολὺν καιρὸ νὰ τὴ δῶ τὴν καφερὴ καί τὴν άποθύμησα!

— 'Η δουλειά πρέπει νὰ γίνη τώρα, λέει ὁ Κάλ σο-

βαρά. Δεν παίρνει: αναβολή. 'Εσύ από αύριο θα τὴν ἔχης πια για πάντα κοντά σου καί θα τὴν χορτάσης!

— Θα τὴν χορτάσω... κεχρί!, τσιρίζει ὁ χαζο - Χούπ καί τὰ ματάκια του λαμποκοπᾶνε.

— Λοιπὸν θα μὰς τὴ δα-
νείσης;

— 'Όχι!

— 'Όχι;

— Δανεικὴ δὲν τὴν δίνω καί μὴν περιμένετε! Μόνο με νοικί!

— Καλὰ καί τὶ νοικί θέ-
λεις;

— Δέκα καρύδες άδειασμέ-
νες από τὴν ψύχα τους καί γε
μάτες κεχρί!

— 'Εγινε!, λέει ὁ 'Αβάλ σοβαρά - σοβαρά καί δίνει τὸ χέρι του στὸν χαζο - πυγμαῖο.

'Η συμφωνία κλιίνει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

'Ο 'Αβάλ ἄμως δὲν φαίνεται νὰ ἔχη πεισθῆ απόλυτα για τὴν ἐπιτυχία τού τομη-
ρου αὐτοῦ σχεδίου, γιατί δὲν ξέρει φυσικά πὼς ἡ Μανταλέ-
να είναι τὸ καταπληκτικώτε-
ρο φτωχὸ πλῆσιμα που ἔχει
γεννηθῆ ποτὲ σ' αὐτὸν τὸν
κόσμο.

— Θα τὰ καταφέρῃ ἡ κα-
ρακάξα σας νὰ μὰς ὀδηγήση
μετὰ κι ἐμὰς από μέρος που
θάη παίει ὁ 'Ολάρ; ρωτᾷ
τὸν Κάλ με ἀμφιβολία.

— Σίγουρα, ἀποκρίνεται
τὸ παιδί τῆς ζούγκλας με πε-
ποίθησι. Τὴν ἔχει κάνει πολ-
λὲς φορές αὐτὴ τὴ δουλειά...

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΜΑΝΤΑΛΕΝΑΣ

ΕΚΙΝΟΥΝ ὅλοι μαζί
για τὸ σπίτι τοῦ Ὀ-
λάρ.

Ὁ πονηρὸς ἱλαρχὸς συλλογίστηκε ὅτι κανεὶς δὲν θὰ σκεφτόταν πὼς θὰ εἶχε τὸ θράσος νὰ ξαναγυρίσῃ μέσα στὸ σπίτι τοῦ νὰ κρυφτῆ καὶ πὼς ἐπαμένως κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἐνοχλοῦσε, ἐνῶ αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ φυλακίσῃ τὶς δυὸ αἰχμάλωκτές του ὡσπου νὰ βρῆ ἕναν πρόπο γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τοὺς ὅρους του στὸν βασιλιὰ Ἀβάλ.

Ἔτσι καὶ θὰ γινόταν ὡς τὸ τέλος, ἂν ἡ τετραπέρατη Μανταλένα δὲν εἶχε ἀνοκατευθῆ τὰσο ξαφνικὰ καὶ ἐκεῖ ποῦ ἦταν χαμένη ἀπὸ μέρες, σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι.

Ἔτσι αὐτὴ τῆ στιγμῇ, μιὰ διμοιρία στρατιωτῶν τοῦ Ἀβάλ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἴδιο καὶ τὸν γιγαντώσωμο Κάιλ, μὲ τὸν ἀνεκδιήγητο Χούπ ἀνάμεσά τους, προχωροῦν μὲ γρήγορο βῆμα πρὸς τὸ μέρος ποῦ κρύβεται ὁ ἀπαίσιος ἀξιοματικὸς τοῦ Κάιλ.

Δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν.

Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο τοῦ παιδιου τῆς ζούγκλας, δὲν κά νου καμμιὰ προσπάθεια νὰ περαιοποῦν ἀθόρυβα. Πρέπει ὁ ἱλαρχὸς νὰ τοὺς ἀντιληφθῆ ὅπωςδὴποτε γιὰ νὰ προλάβῃ νὰ ἀμνησθῆ, γιατί μόνον ἂν δὲν κατορθέουν νὰ τὸν συλλάβουν τελικὰ, εἶναι δυνατὸν νὰ πετύχῃ τὸ σχέδιο.

Καὶ πραγματικὰ ὁ φονιάς

Ὀλάρ ἀκούει τὸ ποδοβολητὸ τοῦ ἀποσπασίματος.

Βγαίνει σ' ἕναν ἐξώστη τοῦ σπιτιοῦ του. Μπρὸς στὸ στήθος του κρατᾷ: τὴν δεμένη χειροπόδαρα Μπέλλα, ἔτσι ποῦ ἡ πανέμορφη κοπέλλα τὸν σκεπάζει ὀλόκληρον μὲ τὸ σῶμα της, κι ἔτσι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ διακινδυνεύσῃ νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ βέλος ἀπὸ μακρού.

— Σταθῆτε!, οὐρλιάζει ἄγρια. Ἄν κάνετε ἕνα βῆμα περισσότερο, ἡ λευκὴ κόρη θὰ βρῆ τὸν θάνατο!

Ὁ Ἀβάλ ἀπλώνει τὰ χέρια του.

Ὅλοι σταματοῦν.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα νεκρικὴ σιωπὴ ἀπλώνεται καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ στρατόπεδα. Μόνο ποῦ οἱ ἀντίπαλοι κυττάζονται μὲ θανάσιμο μῖσος κατὰματα.

Ὁ Ὀλάρ κρατᾷ ἐπὶ τὸ χεῖρ τοῦ ἕνα ἀστραφτερὸ μαχαίρι ποῦ ἡ λεπίδα του ἀκουμπᾷ: πάνω στὸν κατάλευκο λαϊμὸ τῆς Μπέλλας.

Ὁ Χούπ τὸ βλέπει καὶ στριγγλίζει μὲ θυμὸ:

— Τὶ κάνεις ἐκεῖ, καλέ; Θὰ τὴν τσιμπήσῃς!

— Ὀλάρ!, φωνάζει ὁ Ἀβάλ αὐστηρά. Δὲν θὰ κερδίσῃς τίποτα σκοτώνοντας τὴ λευκὴ κόρη!... Ὅ,τι καὶ νὰ κάνῃς τώρα πιά, τὸ παιχνίδι τ'ὄχεις χαμένο!

— Ἐ, κρίμα εἶναι!, τσιρίζει ὁ χαζο-Χούπ συγκινημένος. Δὲν ψάχνουμε μιὰ στιγμῆ μὲν ὅλοι ἕνα γύρο, νὰ τοῦ βροῦμε τοῦ φουκαριὰ τὸ παι-

χνίδι που έχει χαμένο;
— Σε γελάσανε, 'Αβάλ!,
οὐρλιάζει λυσσασμένα ὁ Γλαρ
χος τοῦ Κάιλ. Ἐκεῖνος πού ἔ
χει χαμένο τὸ παιχνίδι εἶσαι
ἐσύ!

— "Ε, καλά!, τσιρίζει ὁ
πυγμαῖος. Τὸ βρῖσκομε πρῶ-
τα καὶ ὕστερα ὁποῖανου εἶναι
δὲν θὰ τὸ γνωρίση; Τὶ θλάκες
μὲ λοφία εἶσαιτε καὶ οἱ δυὸ
σας, κοτζῆ παλληκάρια;

— "Ἐχεις τὴ γκώμη πῶς
θὰ μπορέσης νὰ τὰ δάλης μὲ
ὄλον τὸν στρατὸ τῆς Ἀτλαν-
τίδας; Ξιναλέει ὁ Ἄβάλ μὲ
δυνατὴ φωνή, κάνοντας τὸν
κουτό. Πόσον καιρὸ θὰ μπο-
ρῆς νὰ στέκεσαι πίσω ἀπὸ
τὴν ἀθῶα αὐτὴ κοπέλλα γιὰ
νὰ ξεφεύγης τὴν ὀργή μου;

— Δὲν πρόκειται νὰ στα-
θῶ καθόλου, Ἄβάλ!, μουγ-
γρίζει ὁ Ὀλάρ. Τώρα ἀμέσως
θὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ἀτλαντίδα

— Θὰ γυρίσω!..., οὐρλιάζει
ὑψώνοντας ἀπειλητικὰ τὴ γροθιά
τοῦ Ὀλάρ.

μὲ τὴν ἀδειά σου!

— Τρελλάθηκες, σκύλε; Θὰ
σὲ σκοτώσω σὰν λυσσασμέ-
νο σκυλί πού εἶσαι!

Ἄβάλ! Ὁ Χούπ πούλὸν βάστηξε
χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Σκουντάει
λοιπὸν μὲ τρόπο τὸν βασιλιά
τῆς Ἀτλαντίδας μὲ τὸν ἀγκῶ
να του.

— "Ὅχι σκυλί!... Σερνάμε
νο!, τοῦ κάνει συνωμοτικά.

Ἄβάλ! Ὁ Ὀλάρ γελάει μ' ἓνα γέ-
λιο σφυριχτὸ σὰν πραγματι-
κοῦ φιδίου ἐκέῖνη τὴ στιγμή.

— Δὲν θὰ μὲ σκοτώσης,
'Αβάλ!, γρυλλίζει. Γιατὶ ἂν
μὲ σκοτώσης θὰ πεθάνῃ πρῶ-
τὴ αὐτὴ ἐδῶ ἢ κοπέλλα!

— Μὴ μὲ σκέπτεστε ἐμένα!
φωναίει ἡ ἀτρόμητη Μπέλλα,
πού δὲν ξέρει φυσικὰ τὰ σχέ-
δια τοῦ Καλ καὶ τοῦ Ἄβάλ.

— Ὁ Ἐυλιάρας καὶ νὰ μὴ
σὲ σκέπτεται!, τσιρίζει ὁ χα-
ζο-Χούπ χασκογελώντας. Αὐ-
τός, μάτια μου, ἀπὸ τὸν και-
ρὸ πού σὲ γνώρισε μᾶς ἔχει
κάνει τὸ κεφάλι καζάνι μὲ τὴ
χάρι σου!

Ἄβάλ! Ὁ Ὀλάρ ξιναλέει μὲ σκλη-
ρὴ φωνή:

— Δὲν θὰ περιμένω νὰ πά-
ρῃς τὴν ἀπόφασί σου, Ἄ-
βάλ! Ἔτσι κι ἄλλοιῶς τὰ ἔ-
χω χαμένα ὅλα. Θὰ παίξω ὅ-
λο μου τὸ παιχνίδι τούτῃ τῇ
στιγμῇ: "Ἄν μέσα σ' ἓνα λε-
πτὸ δὲν μεῦ ὑποσχεθῆς πῶς
θὰ μ' ἀφήσης ἐλεύθερον, θὰ
καρφώσω τούτο τὸ μαχαίρι
στὴν καρδιά τῆς ὥραιας κό-
ρης πού εἶναι μνηστὴ τοῦ βα-
σιλόπουλου τῆς Πέλλας!....
Περιμένω!... Ἄλλὰ πρόσσεξε:
Μόνον ἓνα λεπτὸ! Δὲ θὰ ῥι-

στάσω να κάνω, δι'τι σου είπα! Και ύστερα θα τρέξω με σε να μαχαιρώσω και την άλλη!

— Αὐτός, μάτια μου, είναι χασάπηξ με τὰ ὄλα του!, μουρμουρίζει ὁ Χούπ πολὺ δυσανεστημένος. Θὰ μὲ μαχαιρώσω, λέει, τὶς Χούλες μου. Τόβαλε γινάτι νὰ μ' ἀφήση χῆρο!

— Δὲν θὰ τολμήσης νὰ τὸ κάνης αὐτό, γιατί μετὰ θὰ σὲ περιμένη ἓνας ἀπαισιος θάνατος μὲ φοβερὰ βασανιστήρια τέρας!, ξεφωνίζει ὁ Ἀβάλ. Ἄφησέ την ἀμέσως ἐλεύθερη! Σὲ διατάζω!

Μιὰ ἀνατριχίλα περνάει ὁ λάκκῆρο τὸ κοριμὶ τοῦ φονιά καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν τρόμο γιὰ μιὰ στιγμή.

Καταφέρνει ἄμως πάλι καὶ συνέρχεται.

— Δὲν πράκεται νὰ πεθάνω μὲ βασανιστήρια, βασιλιά λέει μὲ τὴ σφυριχτὴ φωνή του. Σοὺ εἶπα πὼς ἔχω ἀποφασίσει τὴ ζωὴ μου... Θὰ σκοτώσω τὶς δύο γυναῖκες καὶ ὅστε ρα θὰ σκοτωθῶ κι ἐγώ!

Τοῦ Χούπ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του κατεβαίνει ἡ μεγαλοφυῆς ἰδέα νὰ στήση παγίδα σ' ἓνα ἄλλο ἄνθρωπο, κρινοντάς τον ἄμως φυσικά, σύμφωνα μὲ τὴ δική του νοημοσύνη. Γι' αὐτὸ τοῦ φωνάζει μὲ πολὺ σοβαρὸ ὕφος:

— Πούσαι! Καλέ! Δὲν τὸ κάνεις ἀνάποδα αὐτὸ ποὺ λές; Θὰ μᾶς διευκολύνῃς πολὺ στίς... διατυπώσεις! Δὲν σκοτώνεσαι πρώτα ἐσὺ καὶ

Ἐκρεμάει τὸ τόξο του καὶ σημαδεύει τὸ παιδί τῆς ζούγκλας.

μετὰ νὰ σκοτώσης τὶς δύο γυναῖκες;

— Σκασιμὸς ἐσὺ, βρωμερὲ πυγμαίε! Ἐσὺ φταῖς γὰ ὄλα ποὺ ἔγιναν! Ἐσὺ ἔκανες τὸν μεγάλο Κάιλ νὰ φύγη κυνηγημένος ἀπὸ τὴν Ἀτλαντίδα ποὺ ἔπρεπε αὐτὴ τὴ στιγμή νάναι βασιλιάς της!

Ὁ Χούπ γουρλώνει τὶς ματῆρες του σὰν φακούς.

— Σοβαρολογεῖς; τοῦ λέει τοῦ Ὀλλᾶο. Ἐ, λοιπὸν κι ἂν τᾶκανα ὄλ' αὐτὰ θὰ γίνανε κατὰ λάθος! Οὔτε τὰ θυμάμαι καθόλου! Ἄν δῆς πούθεν νὰ τὸν φίλο σου τὸν Κάιλ, πῆς του νὰ μὲ συμπαθήσῃ καὶ πὼς δὲν θὰ τὸ ξανακάνω!

— Ἐνοια σου καὶ θὰ σὲ περιποιηθῇ ἂν πῆσης στὰ χέρια του!

— Δὲν ξέρεις πὼς ψοφᾶω γιὰ νὰ μὲ περιποιούνται!, φωνάζει καταχαρούμενος ὁ χα-

ζο-Χούπ. 'Αλλά τι είδους περιποίησι όμως; 'Εγώ θέλω να πάρη μιὰ μεγάλη βεντάλια με φτερά και να μου κάρη ἀέρα!

— Σκύλε!, μουγγρίζει ἐξαγριωμένος ὁ 'Ολάρ. 'Απὸ τρίχα γλυτώσες τὴ ζωὴ σου! 'Αλλά τὴν ἄλλη φορὰ πού θὰ σὲ πιάσω δὲ θὰ τὴν γλυτώσῃς! Λοιπόν... 'Αβάλ! Τὸ λεπτό πέρασε! Πές μου τὴν ἀπόφασί σου!... Θὰ μ' ἀφήσῃς ἐλεύθερον ἢ ὄχι! Κύτταξε!... Τὸ χέρι μου δὲν τρέμει καθόλου!... Πές μιὰ λέξι!... "Ἡ ζωὴ καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς μίας ἢ θάνατος!

— Ρίξε... λευκό!, συμβουλεύει ὁ Χούπ τὸν 'Αβάλ με μεγάλη σοβαρότητα. Σ' αὐτὲς τίς περιπτώσεις μὴ παίρῃς ποτὲ τὴν εὐθύνη ἀπάνω σου, γιατί μετὰ ἀκούς γκρίνιες!

Ὁ 'Αβάλ ἄμως δὲν τὸν ἀκούει: καθόλου αὐτὴ τὴ στιγμή.

Παίξει θαυμάσια τὸν ρόλο του ὁ βασιλιάς τῆς 'Ατλαντίδας. Κάνει τὸν λυσσασμένο ἀπὸ τὸν θυμὸ, ἀλλά πού βλέπει πὼς ἔχει χάσει τὸ παιχνίδι. Κυττάζει ἀλόγιστα σὰν νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἀδιέξοδο.

Ὁ Κάλ κι αὐτὸς παίζει τὸ μέρος του με τὴν ἴδια ἐπιτυχία.

Κυττάζει: τὸν 'Αβάλ καὶ τὸ βλέμμα του εἶναι γεμάτο θανάσιμη ἀγωνία, σὰν νὰ περιμένῃ κι αὐτὸς με λαχτάρια ν' ἀκουσθῇ ἂν ἡ ἀπόφασίς θὰ εἶ-

ναι καταδικαστικὴ ἢ ἀθωωτικὴ γιὰ τὴν ἀγαπημένη του.

— Στάσου!, οὐρλιάζει τε λικὰ ὁ 'Αβάλ ἄγρια. Στάσου δολοφόνε! "Ὀχι! Μὴ τὴν σκοτώσῃς! Θὰ σ' ἀφήσω ἐλεύθερο! 'Αφήσε κι ἐσύ τὴν κοπέλλα!

— Θέλω τὸν λόγο σου πρῶτα ἐπισημα, μπροστὰ στοὺς στρατιῶτες σου!, ἐφωνίζει ὁ 'Ολάρ με ἀναίδεια. Ξέρω πὼς ἐσύ εἶσαι μεγάλος δλάκας καὶ συμπνίζεις πάντα νὰ κρατᾷς τὸν λόγο σου! Γι' αὐτὸ δὲν εἶσαι ἱκανὸς γιὰ βασίλειος! 'Ὁ Κάλ γι' αὐτὸ εἶναι μεγάλος! Δὲν θὰ τολμῶσαι ποτὲ νὰ παίξω αὐτὸ τὸ παιχνίδι μαζί του! Μὲ τὴν πρώτη στιγμή θὰ μοῦ ὑποσχόταν ὅτι θὰ μ' ἀφήσῃ ἐλεύθερο ὑστερα ὅμως καθὼς θὰ περνοῦσα γιὰ νὰ φύγω, χιλιάδες βέλη θὰ κερφώνονταν πάνω στὸ σῶμα μου σ' ἕνα του νεύμα! 'Ἐσύ εἶσαι ἀνάξιος γι' αὐτό! "Ἄν δώσεις τὸν λόγο σου πὼς θὰ φύγω ζωντανὸς ἀπὸ τὴν 'Ατλαντίδα, θὰ φύγω ζωντανὸς! Περιμένω!

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου νὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς!, μου γρίζει ὁ 'Αβάλ με τρομερὴ φωνή. 'Αλλά σοῦ δίνω ἀκόμα τὸν λόγο μου καὶ πὼς ἡ ζωὴ σου κοντεύει νὰ τελειώσῃ, 'Ολάρ! "Ὅπου καὶ νὰ πᾶς θὰ σὲ βρῶ γρήγορα καὶ τότε ἡ ἐκδίκησίς μου θά'ει τρομερή! Ἦ' ἀκουσε; Σοῦ δίνω τὸν λόγο μου, πού τὸν πιστεύεις!

— Ἄρπα τὴν γιὰ νὰ μάθῃς!, τσιρίζει κι ὁ χαζο-Χούπ στὴ συνέχεια εὐχαριστημένος.

Κι ἂν θές νὰ ξέρης, ὄλ' αὐτὰ τὰ παθαίνεις γιατί τὰ βάζεις μαζί μου!

Ὁ ἱλαρχος ὁμως δὲν τὸν ἀκούει πιά. Οὔτε ἡ ἀπειλὴ τοῦ Ἄβὰλ φαίνεται νὰ τοῦ κάνη καμμία ἐμπύπωση.

Ἀφήνει τὴ Μπέλλα ἐλεύθερη πού τρέχει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κάλ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Ἐγὼ φταίω!, μουρμουρίζει σὺν ἔνοχη. Ἄν φεύγη ζωντανὸ αὐτὸ τὸ τέρας ἀπὸ τὴν Ἀτλαντίδα ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία, πού μὲ κοροϊδεψε λέγοντάς μου πὼς μὲ ἠθελες. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν πιστέψω τόσο εὐκόλα...

— Ἄν εἶσαι ἐσύ ἡ αἰτία πού φεύγει, τῆς ἀποκρίνεται στ' αὐτὴ ὁ Κάλ χαμογελώντας παράξενα, τότε νάσαι περήφανη, Μπέλλα! Γιατὶ ταυτόχρονα εἶσαι καὶ ἡ αἰτία νὰ σταματήσῃ τὸ αἱματοκύλισμα στὴν Ἀτλαντίδα καὶ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ. Εἶσαι ἡ αἰτία πού ὁ ἀπαίσιος Κάιλ θὰ βρῆ τὸ τέλος πού τὸ ταιριάζει... Καὶ γρήγορα...

Ἡ λευκὴ καὶ πεντάμορφη κοπέλλα τὸν παρατηρεῖ χωρίς νὰ καταλαβαίνει τίποτα, ἀφοῦ δὲν ξέρει τὸ σχέδιο τῶν δυὸ συμμάχων βασιλιάδων.

Ὡστόσο ὁ Ὀλάρ μὲ μιὰ ἀναιδέστοτη ἐκφρασιὰ στὸ πρόσωπό του, ἔχει βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ προχωρεῖ ἀγέρωχα καὶ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά πρὸς τὸ ἀπόσπασμα τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ἄβὰλ.

Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ, φαίνονται νάχουν ἀγριεὲς διαθέσεις

ἀπέναντί του, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ βασιλιά τους τοὺς κάνει νὰ συνέλθουν:

— Μὴν τολμήσῃ νὰ τὸν ἀγγίξῃ κανεὶς! Ἐνας ἀγγελιαφόρος νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ στὴ μεγάλη πύλη νὰ τοῦ ἀνοίξουν! Ὅποιος τοῦ φέρεῖ τὸ ποραμικρὸ ἐμπόδιο ἢ ἔστω καὶ ὅποιος τοῦ πῆ μιὰ λέξι, θὰ ἔχη νὰ κάνη μαζί μου! Ὅ,τι ἔχομε νὰ πούμε μαζί θὰ τὰ πούμε τὴν ἄλλη φορὰ πού θὰ συνανηθούμε...

Ὁ Ὀλάρ οὔτε ἀκούει.

Τόσο μεγάλος εἶναι ὁ θρίαμβός του καὶ ἡ χαρὰ του πού βλέπει νὰ γλυτώνη ἀριστικά, πού οἱ αἰσθήσεις του δὲν λειτουργοῦν.

Οἱ ἄντρες τοῦ ἀποσπασματος ἀνοίγουν ἕναν διάδρομο γιὰ νὰ περάσῃ ὁ Ὀλάρ καὶ ἀπαμακρύνονται ὅσο μπορούν περισσότερο ἀπὸ κοντά του, σὰν νὰ εἶναι κανένα συχαμερὸ ἔρπετο πού δὲν θέλουν οὔτε ν' ἀγγίξῃ ἐπάνω τους.

Στὸ μεταξὺ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀρχίζει καὶ ἡ ἐμπιστευτικὴ ἀποστολὴ τῆς τετραπέρατης Μανταλένας.

Τὸ καταπληκτικὸ πουλὶ φτερουγίζει ἀπὸ τὴ στέγη ἐνὸς σπιτιοῦ ἀπὸ τὴν ὁποία ἐδῶ καὶ τὸση ὥρα παραικολουθεῖ τὴ σκηνή.

Δασκαλαμένο ὅπως πρέπει ἀπὸ τὸν Κάλ, πραιβαεὶ πρὸς τὴ μεγάλη πύλη τῆς πόλεως, ὅπου καταυθύνεται καὶ ὁ ἱλαρχος τοῦ Κάιλ.

Ὁ Ἄβὰλ παραικολουθεῖ τὸ πέταγμα τῆς μὲ γουρλωμένα μάτια, γιατί δὲν μπορεῖ ἀκό-

μα να πιστέψη ότι ένα πουλί είναι πραγματικά ικανό για έναν τόσο μεγάλο θάλο που και άνθρωπος μπορεί να αποτύχη...

Ωστόσο ο Άβαλ φτάνει στην πύλη που οι φρουροί του την ανοίγουν διάπλατα. Βγαίνει στον απέραντο κάμπο. Ρίχνει μια ματιά πίσω του. Κανείς δεν του δίνει σημασία και κανείς δεν φαίνεται διατεθειμένος να ενδιαφερθή για το που πηγαίνει.

Η μεγάλη πύλη κλείνει με πάταγο μόλις βγαίνει απ' αυτήν. Η Άτλαντίδα δεν υπάρχει πια για τον Όλαρ...

Εκείνος όμως έχει άλλη εντύπωση... Τα μάτια του λάμ-

πουσανικά...

Γυρίζει προς τα τείχη. Βλέπει επάνω στο ψηλό φυλάκιο έναν φρουρό που με το τόξο στο χέρι κυττάζει προς το μέρος του.

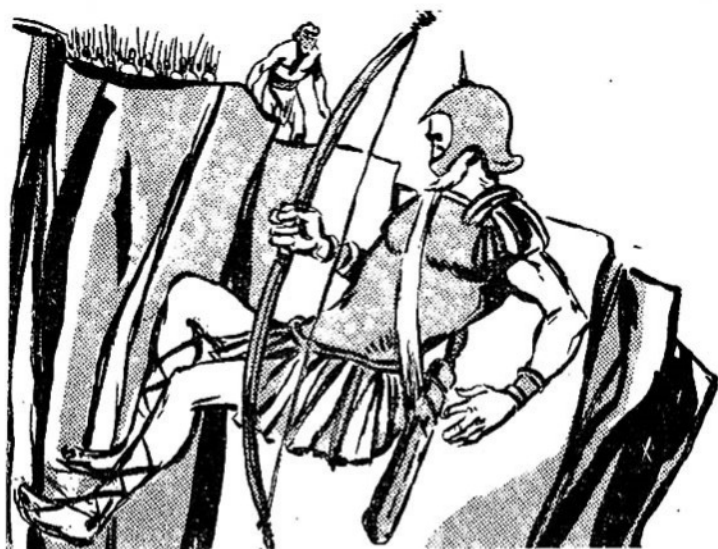
— Θα γυρίσω!, ουρλιάζει σηκώνοντας τη γροθιά του και κουνώντας τη απειλητικά. Δεν θ' άργησω να ξαναγυρίσω, μαζί με τον μεγάλο Κάιλ! Και τότε οι πύλες όλες θ' ανοίξουν διάπλατα και κάτι σκουλήκια σαν κι εμένα θα τρέμει μπροστά μου!... Θα λογαριαστούμε, Άτλαντίδα!

Αυτά είναι τα τελευταία του λόγια.

Γυρίζει την πλάτη στα τείχη της ποσιάρχαιας πόλης και

Κρύβεται πίσω από έναν πυκνόφυλλο θάμνο και κυττάζει κατά την Άτλαντίδα.

Ἡ Μανταλένα φρενάρει ξαφικὰ στὸν ἀέρα.

προχωρεῖ στὸν ἔρημο κάμπο. Τὸ βῆμα του εἶναι βιαστικό. Πολλές φορές τρέχει κιάλας κι ἓνα μουγγρητὸ λισσασιμένου ἀγριμιοῦ βγαίνει συνεχῶς ἀπὸ τὰ στήθη του.

Φτάνει στὴν ἀραχὴ τῆς ἀπέραντης ζούγκλας καὶ χώνεται ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Ἐκεῖ στέκεται. Κρύβεται πίσω ἀπὸ ἕναν πικνόφυλλο θάμνο καὶ κυττάζει κατὰ τὴ Νέα Ἀτλαντίδα.

Τὰ μάτια του λάμπουν ἄγρια. Ὁ κάμπος εἶναι ἔρημος. Ψυχὴ δὲν ὑπάρχει πουθενά. Ὅλες οἱ πύλες τῆς πόλης εἶναι κλειστές.

Ἐνα τρελλὸ γέλιο βγαίνει ἀπ' τὰ χεῖλη του πού τὸν συ-

κλονίζει ὀλόκληρον.

— Καλὰ τὸ ἔλεγα πὼς εἶσαι ἡλίθιος, Ἀβὸλ!, μουγγρίζει γελώντας πάντα σὰν μακιακός. Ἀθεράπευτα τίμιος! Δὲν κάνεις γιὰ βασιλιάς!... Ἐγὼ θὰ πάω τώρα σ' ἐκεῖνον πού θὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἀτλαντίδα... Θὰ τοῦ πῶ ὅτι τὸ βασιλόπουλο τῆς Πέλλας εἶναι ἐδῶ μαζί σου!... Θὰ τοῦ πῶ πὼς ἦρθε σὰν κατὰσκοπος καὶ σὰν δολοφόνος ἀπὸ τὴ μακρινὴ πατρίδα του καὶ πὼς ζητοῦσε νὰ μπῆ στὴν ὑπηρεσία σου γιὰ νὰ σὲ δολοφονήσῃ!... Θὰ τὸν βάλω νὰ πρέσῃ πρῶτα στὴν Πέλλα μὲ τὸν στρατό του!... Ὅταν κακοκτῆσωμε τὴν πόλι τῶν Μα-

καδώνων, τότε θα θρούμε και τὰ ὄπλα πού χρειαζόμαστε γιὰ τὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον σου!... Ἄ! Κι ἔχω ἕνα θαυμαῖο σχέδιο γιὰ τὸν τρόπο πού θὰ μπόουμε στὴν Πέλλα! Ὁχι μὲ μάχη καὶ πολιορκία τῶν τειχῶν!... Δὲν ὑπάρχει ὁ καιρὸς... Πρέπει νὰ γίνῃ γρήγορα ὅτι γίνῃ!... Θὰ παρουσιαστώ ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Κάλ μὲ τὴ συνοδεία μου! Θὰ πῶ στὸν Ἀλέξανδρο ὅτι ὁ Κάλλ σκοτώθηκε! Βασιλιάς εἶναι τώρα ὁ Ἀβάλ πού παρουσιάστηκε ξαφνικὰ τὴ μέρα τῆς στέψης! Πῶς ἡ φιλία ἀνάμεσα στὶς δυὸ πόλεις θὰ ναι ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς αἰώνια! Ὁ Ἀβάλ καὶ ὁ Κάλ περινοῦν τὸν καιρὸ τους διασκεδάζοντας καὶ τρέχοντας σὲ κλητῆρια καὶ μ' ἔστειλαν ἐμῆναι γιὰ νὰ σὰς πῶ νὰ πάψετε ν' ἀνησυχῆτε!...

Ὁ τρομερὸς καὶ ὑπουλὸς Ὀλάρ σιωπᾷ γιὰ τὸ σαρδόνιο γέλιο του τὸν κάνει καὶ συνταράζεται δολοκλήρος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. Κυττάζει ἐπιήμονα καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα κατὰ τὸν κάμπο. Οἱ πύλες εἶναι συνεχῶς ἐρημητικὰ κλειστές....

—Κανείς!, γρυλλίζει. Κανείς! Δὲν κάνουν τὸν κόπο νὰ σκεφθοῦν πού πηγαίνω! Νομίζουν πῶς ἡ δύναμὶς τους εἶναι τόση πού μποροῦν νὰ κοιμούνται ἤσυχοι. Τόσο τὸ καλύτερο λοιπόν! Αὐτοὺς θὰ φάῃ ἡ σιγουριά τους!... Τώρα θὰ μάθῃς, ἤλιθε Ἀβάλ, τὶ σημαίνει Ὀλάρ! Σὲ λίγο θὰ δῆς ἂν θὰ γίνω ἢ ὄχι κυ-

βερνήτης τῆς ἐνδοξῆς Πέλλας!...

Ἀκούει ξαφνικὰ ἕνα παράφωνο κρῶξιμο πῶμο ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ σηκώνει τὰ μάτια τρομαγμένος.

Βλέπει ἕνα παιρδαλὸ πουλὶ μὲ ἀστεῖο μακρὸ ράμφος, καθισμένο σ' ἕνα κλαδί, πού τὸν παρατηρεῖ περίεργα μὲ τὰ ζωγράφα χάντρινα ματάκια του.

Βάζει τὰ γέλια ὁ τρομερὸς Ὀλάρ.

—Κύττα!, λέει στὴν καρκαίξια δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο κατὰ τὸν κάμπο. Κανείς γύρω ἀπὸ τὴν Ἀτλαντίδα! Ψυχὴ!... Νὰ εἶσαι ἐδῶ, παιρδαλιή κουτοκαρκαίξια, μὲ τὰ ἀπὸ λίγες μέρες!... Νὰ εἶσαι νὰ δῆς δολοκλήρον τὸν κόμπο γεμάτων στρατῶν!... Νὰ δῆς τὴν πόλι τυλιγμένη σποὺς καπνοῦς καὶ τίς σκάνες τῆς μάχης!... Νὰ δῆς τοὺς μαυροὺς παλεμιστὲς νὰ σκορφαλώνουν σὰν μιμνησκία πῶμο σ' ἐκεῖναι τὰ τειχῆ πού φαίνονται ἀπόρητα!...

Ἡ καρκαίξια κρῶζει ἄλλη μιὰ φορὰ σὰν νὰ τὸν κοροϊδεύῃ καὶ ὕστερα πετᾷ καὶ χάνεται στὸν ἄερα, ἀνάμεσα στὶς πικνὲς φυλλωσιές...

Η ΚΑΡΑΚΑΞΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

ΟΧΙ ΜΟΝΟ ὁ Ἀβάλ δὲν εἶχε δίκιο νὰ φοβάται μὴπως ἡ θρυλικὴ Μανταλένα δὲν τὰ καταφέρει καλά στὴν ἀπαστολή της, ἀλλὰ καὶ ὁ Κάλ δὲν θὰ μπορούσε νὰ φανταστῇ ποτὲ ὅτι ἡ ἔξυπνάδα τοῦ φτερωτοῦ συντρό-

φου της ήταν δυνατὸν νὰ φτά-
νη σὲ τέτοια κομποληκτικά
ἐπίπεδα.

Ἡ παιρδαλιή συντρόφισσα
τοῦ χαζο-Χούπ φαίνεται πὼς
ἔχει πάρει ὄλο τὸ μυαλό που
λείπει τοῦ ἀφεντικοῦ της.

Δὲν στέκεται λοιπὸν νὰ πα-
ρακολουθῆ τὸν ἀπαίσιο ἱλαρ-
χο που βαδίζει ὅσο πιὸ γρή-
γορα, μπόρει μῶσαι στὴν πυ-
κνὴ θλάσση τῆς ζούγκλας.

Ἀφοῦ βλέπει τὴν κατεύθυσι-
μόνο που ἀκολουθῆ ὁ Ὀλάρ,
χύνεται πρὸς τὰ ἐκεῖ σὰν ζων-
τανὸ θέλος. Καταπίνει τὴν ἀ-
πόστασι μὲ τρομερὴ ταχύτη-
τα καὶ φτάνει ἐκεῖ που ὁ ἱ-
λαρχος θὰ φτάσῃ μετὰ ἀπὸ
πέντ' - ἕξι ὥρες πορείας, μέ-
σα σὲ πέντε λεπτά!

Πραγματικὰ ἡ Μανταλένα
φρενάρει ξαφνικὰ στὸν ἀέρα,
ἔτσι ὅπως τρέχει σὰν τρελλή.

Κάτι που ἔχει δὴ ἀνάμεσα
στὰ κίπκως ἀραιότερα δέντρα
τοῦ δάσους, εἶναι αὐτὸ που
τὴν ἀνάγκασε νὰ διακόψῃ τὸν
ρυθμὸ τῆς πηήσεώς της.

Ἕνα χωριὸ ἀγρίων βρίσκε-
ται ἐκεῖ. Ἕνα πλήθος ἀπὸ μι-
κρὸς καλύβες πλεγμένες ἀπὸ
κλαδιὰ δέντρων.

Ἡ Μανταλένα κάνει στρο-
φὴ γιὰτὶ μὲ τὴ φόρα της ἔ-
χει ξεπεράσει γιὰ λίγο τὸ χω-
ριό.

Χαμηλώνει σὰν ἀναγνωρι-
στικὸ ἀεροπλάνο.

Τὰ χάντρινα μαπάκια της
πετοῦν ἀστραπῆς ἐξυπνάδας
καθὼς παρακολουθοῦν τὴν κί-

νησι στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ
τῶν ἀγρίων.

Ξαφνικὰ ἕνα κρώξιμο ξε-
φεύγει κατὰ λάθος ἀπὸ τὸ
λαρύγγι της ἀπὸ τὴ χαρὰ της
που βλέπει τὸν Κάιλ ἀνάμε-
σα σὲ μιὰ ἀμάδα Ἀτλάντων
ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν
κι ἀνάμεσα στοὺς τρομοκρα-
τημένους μαύρους τῆς φυλῆς
ἐκείνης που τρέχουν σὰν τρελ-
λοὶ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύν-
σεις τοῦ χωριοῦ τους.

Ἡ Μανταλένα ἀναγνωρίζει
τὸν Κάιλ μὲ τὴν πρώτη.

Γιὰτὶ εἶναι λάθος νὰ νομί-
ζῃ κανεὶς πὼς τὸ πανέξυπνο
αὐτὸ πουλί ἦταν πραγματικὰ
χοιμένο τόσον καιρὸ που ὁ χα-
ζο-Χούπ καὶ οἱ Ἀτλαντες ἔ-
ψαχναν νὰ τὸ βροῦν.

Ἡ Μανταλένα ζούσε καὶ
βασιλεύε μεῖσα στὴν Νέα Ἀ-
τλαντίδα, μὲ τὴ διαφορά που
ζούσε κρυμμένη ἀπ' ὅλους.

Μὲ τὴν ἀλάνθαστη διαίσθη-
σι που ἔχουν ὅλα τὰ ζῶα, ἡ
παινέξυπνη καρακάξα καταλά-
βαινε πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος
— ὁ Κάιλ — δὲν ἦταν γιὰ
νὰ τοῦ ἔχη ἐμπιστοσύνη κα-
νεὶς κι ἔτσι φοβοῦταν νὰ πα-
ρουσιαστῆ.

Βλέπει λοιπὸν τώρα τοὺς
ἀγρίους νὰ τρέχουν ἐδῶ κι ἐ-
κεῖ στὸ χωριὸ τους, μαζεύον-
τας τὰ ὅπλα τους καὶ κατα-
λαβαίνει ὅτι ὄλοι οἱ πολεμι-
στὲς τῆς φυλῆς θ' ἀκολουθή-
σουν τὸν φοβερὸ Κάιλ. Πρέ-
πει λοιπὸν νὰ βιαστῆ. Πρέ-
πει νὰ βιαστοῦν ὁ Κάιλ μὲ τὸν
Ἀβὰλ, νὰ ἔρθουν πρὶν τοὺς
ξεφύγη.

Ἡ Μανταλένα δὲν στέκει οὔτε στιγμὴ παραπάνω.

Γυρίζει ἀπὸ κεῖ πού ἦρθε καὶ σχίζει τὸν ἀέρα μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα. Ἀκολουθώντας ἀκριβῶς τὸν ἴδιο δρόμο περνάει γιὰ ἄλλη μιὰ φορά ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ὀλάρ πού βαδίζει χωρὶς νὰ κυττάξῃ πιά οὔτε γύρω του, οὔτε πίσω, βεβακωμένος ὅτι δὲν τὸν ἀκολουθεῖ κανεὶς.

Ἡ κοροκάξια συνεχίζει ἀκάθεκτη τὴν πηχὴς τῆς πρὸς τὴν Νέα Ἀτλαντίδα. Πρὶν περάσῃ οὔτε μιστὴ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ὁ Ὀλάρ ἀφησε τὰ τεῖχη τῆς πόλεως κι ἔφυγε πρὸς τὴ Ζούγκλα, ἡ Μανταλένα εἶναι πίσω ἐτοιμὴ νὰ ὀδηγήσῃ τὸν στρατὸ τῶν Ἀτλαντῶν, στὸ μέρος πού βρίσκεται ὁ τρομερὸς Κάιλ!

Βλέπει ἓνα παρδαλὸ πουλὶ μὲ ἄστερο μακρὸ ράμφος.

ΕΠΕΛΑΣΙΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ο ΚΑΛ καὶ ὁ Ἀβάλ μὲ τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα πού τὴ βρῆκαν δεμένη μέσα στὸ σπίτι τοῦ Ὀλάρ καὶ τὴν ἐλευθέρωσαν κι αὐτὴν, καθὼς καὶ τὸν ἀπαιρατὴ το χαζο-Χούπ, μαζί μὲ ὄλο τὸ ἀπόσπασμα τοῦ στρατοῦ τῶν Ἀτλαντῶν πού πρόκειται νὰ κυμηγήσῃ τὸν Κάιλ στὴ Ζούγκλα, περιμένουν ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη τὴν ἐπιστροφή τῆς Μανταλένας.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι κανεὶς δὲν τὴν περιμένει τόσο γρήγορα πού ἔρχεται αὐτῇ.

Μόλις ἀκούν τὸ παρὰ φωνο κρῶξιμό τῆς ἀπὸ μακριὰ καὶ γυρίζουν καὶ τὴ βλέπουν, ὁ Ἀβάλ γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ χλωμαίνει μὲ ἀπογοήτευσι.

— Τὴν πάθαμε!, φωνάζει. Βαρέθηκε νὰ τὸν ἀκολουθῇ καὶ γυρίζει πίσω! Δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν ὁ Κάιλ νὰ βρίσκεται σὲ ἐνὸς τετάρτου δρόμο ἀπὸ τὴν Ἀτλαντίδα...

— Ἄς μὴ διαζόμεσθε..., λέει μὲ πεποίθησι ὁ Κάλ. Ἡ Μανταλένα δὲν μπορεῖ νὰ κάνη λάθος...

Ὁ Ἀβάλ τὸν κυττᾷ μὲ γουρλωμένα μάτια.

Στὴ στιγμὴ ὅμως ἡ φτερωτὴ ἀγγελιαφόρος ἔρχεται καὶ πέφτει σβουρῆχτῇ στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀφεντικῆς τῆς πού εἶναι ὁ χαζο-Χούπ.

Ὁ πηγματὸς ἔχει πιά ἕνα

καιμάρι που δέν περιγράφεται.

— Μωρή Μανταλένα! τής λέει με τήν πσιριχτή φωνή του σου άξιζεις μετάλλιο έξαιρέτων... καιρακαξοπράξεων! Μπρός! Στάσου προσοχή, χαιρέτα στρατιωτικά και δώσε άναφορά στον κύριο άπό κεί που είναι στρατηγός! Δείξε τι άξιζεις!

‘Η Μανταλένα όμως είναι πολύ βιαστική και δέν μπορεί να κάθεται να κάνει άλ’ αυτά που τής λέει ο χαζοπιγμαίος. Άρπάζει τον άφεντικό της άπό το ρούχο και τραβώντας τον προσπαθεί να του δώσει να καταλάβει πως πρέπει να την άκολουθήσει χωρίς χασομέρια.

Τού Κάλ τά μάτια φωτίζονται.

— ‘Η Μανταλένα τέλειωσε την άποστολή της!, λέει με πειποίηση στον Άβάλ. Πρέπει να τρέξωμε πίσω της... Το πουλί αυτό είναι πραγματικά άνεκτίμητο... Το βλέπω και είναι πολύ βιαστικό, βασιλιά... Σίγουρα βρήκε τον Κάιλ έτοιμο για δικάμο και φοβάται μήπως δέν τον προλάβωμε... Πρέπει να τρέξωμε όσο πιό γρήγορα μπορούμε...

— Μά..., μουρμουρίζει ο Άβάλ δισταχοντας πάντα... Δέν μπορώ να πιστέψω ότι ο άδερφός μου μπορεί να βρίσκεται τόσο κοντά... Καμμιά φυλή άγρίων δέν βρίσκειται σε τόσο μικρή άπόσταση άπό την Άτλαντίδα...

— ‘Η Μανταλένα είναι τότε πιό έξυπνη άπό μάς!, φω-

Μιά και δυό δίνει ένα τίναγμα της παρδαλής καρκάξας του.

νάζει ή Μπέλλα που παρακολουθεί τή συζήτησι τόσο ώρα χωρίς να μιλήσει.

Ο Κάλ και ο Άβάλ γυρίζουν και τήν κυττάζουν.

— Τι έννοεις, λευκή κόρη; — Θα πήγε μπροστά άπό τον Όλιάρ άντι να τον άκολουθήσει! Θα άνακάλυψε πετώντας μακριά το μέρος που βρίσκεται ο Κάιλ! Ύστερα γύρισε άμέσως να μάς οδηγήσισ’ αυτόν... Στοιχηματίζω ότι ο άπαισιος ήλαρχος δέν θα έχη φτάσει άκάμα στον άφεντικό του!

Τά μάτια του Κάλ πετούν σπίθες άπ’ τον θαυμασμό.

— Αυτό είναι!, μουρμουρίζει. ‘Η Μπέλλα έχει δίκιο! Ίσως μάλιστα άν πάρωμε το δρόμο τρέχοντας, να προλάβωμε τον Όλιάρ στον δρόμο!

Ο Άβάλ είναι κατάχλω-

μος, αλλά στο πρόσωπό του είναι καθρεφτισμένη ή σκλήρη απόφρασις.

— Έτσι κι άλλοιώς, λέει ήρεμα, δεν έχω να κερδίσω με τίποτα με τὸ νὰ καθώμαστε ἐδῶ πέρα. Ἄς ξεκινήσω με ἀκολουθώντας αὐτὴ τὴν καρακάξα. Ἀφήστε τὴν ἐλεύθερη νὰ πετάξῃ...

Ὁ Κάλ ἄμως κρατᾶει ἀκόμα στὰ χέρια του τὸ πολύχρωμο πουλί.

— Ἀβάλ, λέει με σταθερὴ φωνή, ἂν θές ἐσύ μπορεῖς νὰ μὴν ἔρθῃς μαζί μας!

Ὁ βασιλιάς τῆς Ἀτλαντίδας τὸν παρασηρεῖ με τρομερὴ ἔκπληξι.

— Τί θές νὰ πῆς, ἀδελφέ μου Κάλ; μουρμουρίζει.

— Καταλαβαίνω ὅτι σοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ κληγήσης καὶ νὰ σκοτώσης τὸν Κάιλ πού εἶναι ἀδερφός σου, ὅτι κι ἂν εἶναι αὐτός... Ἀφήσέ αὐτὴ τὴ θλιθερὴ δουλειὰ σὲ μένα...

Τὰ μάτια τοῦ Ἀβάλ γεμίζουν μονομιάς δάκρυα.

— Ναί... ψιθυρίζει. Εἶναι πραγματικά δύσκολο γιὰ μένα... Ὅχι πῶς τὸν λυπόμαι, γιατί εἶναι χειρότερος κι ἀπὸ ἓνα θηρίο τῆς ζούγκλας... Ἐξέρω ἄμως πῶς εἶναι ἁμαρτία νὰ χύσης τὸ αἷμα τοῦ ἀδερφοῦ σου, ὅτι κι ἂν ἔχη μεσολαβήσει... Καὶ τὴ διαταγὴ τοῦ θανάτου του ἀκόμα νὰ δώσω με δυσκολεύει!...

— Εκείνος δὲν θὰ δυσκολευόταν καθόλου νὰ διατάξῃ τὸν δικό σου θάνατο, βασιλιά λέει με θλιμμένη καὶ σοβαρὴ

φωνή ἓνας ἠλικιωμένος ἀξιωματικός πού στέκει πίσω ἀπὸ τὸν Ἀβάλ.

Ὁ βασιλιάς τῆς Ἀτλαντίδας γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει.

— Τὸ ξέρω, Ἄμμιν!, λέει σιγὰ. Δὲν ἔχει καιμιὰ σημασία αὐτὸ γιὰ μένα...

— Ἐὰν δὲν θές τὸν θάνατό του, Ἀβάλ, τὸν διακόπτει ὁ Κάλ, δώσε τότε διαταγὴ νὰ τὸν πιάσωμε καὶ νὰ τὸν ἐξορίσωμε ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπο...

— Δὲν ξέρω ἂν ἔχω δικαίωμα νὰ δώσω μιὰ τέτοια διαταγή... Ὁ Κάιλ θὰ εἶναι διαρκῆς κίνδυνος γιὰ τὴν πατρίδα μας ὅσο βρίσκεται: στὴ ζωὴ, ὅσο μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀτλαντίδα κι ἂν τὸν ἔχωμε πετάξει!... Εἶναι τρομερός...

Αὐτὸ τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ!, λέει ὁ Κάλ με σταθερὴ φωνή. Βγάλε τὴν ἀπόφασί σου γρήγορα, βασιλιά!... Βλέπω τὴ Μανταλένα πολὺ ἀνήσυχη... Πρέπει νὰ προλάβωμε... Ὅσο γιὰ τὸν Κάιλ, ἐκεῖ πού θὰ τὸν στεῖλω ἂν δὲν θές νὰ τὸν σκοτώσω, δὲν θὰ μπορέση νὰ ξαναγυρίσῃ ποτέ...

Ὁ Ἀβάλ τινάζει τὸ κεφάλι του σὰν νὰ θέλῃ μ' αὐτὸ τὸ τίνιασμα νὰ διώξῃ τοὺς διαταγίμους του.

— Πολὺ καλά!, φωνάζει δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι. Ἀδελφέ μου, Κάλ, σοῦ ἀναθέτω τὴν ἀρχηγία τοῦ στρατεύματος τῶν Ἀτλάντων. Νὰ εἶσαι βέβαιος πῶς ὅλοι θὰ ὑπακούν τυφλὰ στὴς διαταγές σου!... Κι ἐγώ θὰ σοῦ εἶ-

μαι ευγνώμων για πάντα που μου κάνεις τη χάρη να μην ξαναναυτικώσω πια εκείνα τα θηριώδη μάτια που ξέρω πως είναι τα μάτια του αδερφού μου που σκότωσε τον πατέρα μας με το ίδιο του το χέρι... 'Η απόφασίς μου είναι ότι τον έξορίζω δια παντός από τη Νέα 'Ατλαντίδα, σ' έναν τάπο από τον οποίο να μη μπορέσει να ξαναγυρίσει... Κι αν φέρη αντίστασι ένοπλο σαν απόφασί μου αυτή, τότε να θανατωθή αλύπητα σαν τον πρώτο έχθρο της πατρίδας μας... 'Εμπρός!

— Χούπ! φωνάζει ο Κάλ άναπιόμονα. Πετάξε τη Μανταλένα!

— Μπας και τρελλάθηκες; τσιριρίζει ο χαζο-πιυγμαίος και τα μάτια του γίνονται σαν πιτάα από την έκπληξι. Για πέτομα την έχομε, καλέ, τέτοια καρακάξια; Πού θα βρούμε καλύτερη; Και ύστερα τι σου έκαμε δηλαδή η φουκαριάρια; Τό ψαμί σου τρώει;

— "Αχ, ανήγτε!, μουρμουρίζει ο Κάλ με άπελπισία. "Άφησέ τη να πετάξη για να μάς άδηγήση εκεί που πρέπει!

— Πές μου έτσι! "Οχι να την πετάξω!, τσιριρίζει άναπιέοντας ο Χούπ.

Και μιά και δυό δίνει ένα τί ναυγισμα της παιδαλιής καρακάξας που φτερουγίζει ολοταχώς προς τη ζούγκλα.

— Χαίρε, 'Αβά!, φωνάζει ο Κάλ. Χαίρε κι εσύ Μπέλλα! "Όταν γυρίσω όλα θα έχουν τελειώσει καλά και τα

βάσανα όλων μας θα έχουν τελειώσει!...

— "Άφησέ με να έρθω μαζί σου!, φωνάζει η Μπέλλα χλωμή άπ' την άνησυχία.

— "Οχι, δέν πρέπει... "Ισως γίνη μάχη... 'Εσύ θα μείνης και θα με περιμένης να γυρίσω...

— Κι έσεις, Χουλίτσες μου από τα ίδια, έ; τσιριρίζει ο χαζο-Χούπ ένθουσιασμένος. Και φρόνιμα όσο θα λείπω γιατί άν μάθω πως έκανες καμμιά άπαξία όταν θα γυρίσω, μπορεί να πάθω μαγουλήθρες άπ' τον καύμό μου και να πεθάνω!

Και, χωρίς να του πη κανεις πως είναι κι αυτός άπαιραίτητος σ' εκείνη την άποστολή μες στην άγρια ζούγκλα, τρέχει με τα μικρά άλλα ταχυτάτα ποδαρικά του πίσω από τους στρατιώτες που με επικεφαλής τον Κάλ έχουν κιόλας ξεκινήσει.

— Γρήγορα!, φωνάζει το παιδι της ζούγκλας στους άξικαμαπικούς που πηγαίνουν πλάι του. Πρέπει να τρέξω με όσο γίνεται γρηγορώτερα. 'Ο 'Ολάρ δέν έχει ούτε μιά άρα συμπληρωμένη που έφυγε. "Αν τρέξωμε πολύ δυνατά, ίσως μπορέσωμε και φτάσωμε μαζί του στον Κάιλ...

Δέν λέει τίποτ' άλλο, γιατί όταν τρέχης και μιλάς μαζί κουράζεσαι πολύ γρήγορα. 'Ο Κάλ, άν ήταν μόνος του η έστω και με τον Χούπ, που μπορεί να είναι χαζός αλλά στην πρεχάλα είναι άφθαστος θα μπορούσε άσφαλώς να

φτάση τὸν Ὀλιάρ καὶ πολὺ γρήγορα. Τρέχει ὁμως τώρα τόσο μόνο, ὅσο νὰ μποροῦν νὰ τὸν φτάνουν καὶ οἱ Ἄτλαντες στρατιῶτες, πού γρήγορα τοὺς βγαίνει ἡ γλώσσα.

Ἡ Μανταλένα φτερουγίζει πάντα μπροστὰ καὶ χαμηλά γιὰ νὰ τὴν βλέπουν εὐκόλα καὶ νὰ τὴν ἀκολουθοῦν.

Κανα - δυὸ φορές ὁ Κάλ διακρίνει κάτω στὸ ἔδαφος ἀνόμισα στὰ χορτάρια, τὰ ἴχνη τῶν δημάτων τοῦ ἱεραρχοῦ τοῦ Κάιλ.

— Ἀκολουθοῦμε τὸν σωτὸ δρόμο! Μπράβο Μανταλένα!, φωνάζει μ' ἐνθουσιασμό.

— Ὅχι, ἀλλὰ ἐσύ νὰ τὰ δῆς πού ἤθελες νὰ τὴν πετάξεις!, τσιρίζει ὁ χαζο-Χούπ μὲ θυμό.

Μένουν πάλι! σιωπηλοί, βά-

— Ἀκολουθοῦμε τὸν σωτὸ δρόμο!, λέει εὐχαριστημένος ὁ Κάλ.

Τὸ κοντάρι διαπερνάει τὸ στήθος τοῦ προδότη πέρα - πέρα.

ζοντας ἄλλες τους τίς δυνάμεις στὸ τρέξιμο.

Περνοῦν ὀλόκληρες ὄρες. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγρία βλάστησι τῆς παρθένας ζούγκλας τὰ ἀγριοπούλια καὶ τὶς Μαϊμούδες πού χοροπηδοῦν μὲ δαιμονισμένες φωνές στὰ κλαδιά τῶν δέντρων, τίποτ' ἄλλο ζωντανὸ πλάσιμα δὲν συναντοῦν. Τὰ θηρία τρομοκρατοῦνται ἀπὸ τὸν θόρυβο πού κάνουν καθὼς τρέχουν τόσοι στρατιῶτες μαζί καὶ τρυπῶνουν μέσα στοὺς πικνόφυλλους θάμνους περιμένοντας νὰ περάσουν γιὰ νὰ ξαναβγοῦν.

Τὰ μάτια ὁμως τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ τῆς ζούγκλας, πού αὐτὴ τὴ στιγμή βρίσκεται στὸ στοιχεῖο του, λάμπουν παράξενα. Ξέρει τὰ μυστικά του ἀγριοῦ δάσους καλύτερα

ἀπὸ κάθε ἄλλον καὶ παρακο-
λουθεῖ μὲ τὸ πεπειραμένο του
μάτι τὰ ἴχνη ποὺ ἔχει ἀφήσει
στὸ πέρασμα· τοῦ ἀπὸ τὸν ἴ-
διο δρόμο ὁ Ὀλάρ.

Παρατηρεῖ ὅτι ὅσο πάει
καὶ τὰ ἴχνη αὐτὰ γίνονται
πιὸ πρόσφατα, σημάδι ὅτι
κερδίζουν συνεχῶς δρόμο ἀ-
πὸ τὸν φυγάδα καὶ τὸν πλη-
σιάζουν ἐπικίνδυνα.

Σὲ μιὰ στιγμή σηκώνει ψη-
λὰ τὸ χέρι· του καὶ οἱ Ἄτλαν-
τες σπρωτῶτες στέκουν ἀμέ-
σως.

— Θὰ πηγαίνομε σιγῶτε-
ρα τώρα! τοὺς λέει μὲ σιγα-
νὴ φωνή. Νὰ προσέχετε ἀπὸ
δῶ καὶ πέρα νὰ μὴ χτυπᾶν
τὰ ὄπλα σας μεταξύ τους.
Νὰ προσέχετε νὰ μὴν ἀκού-
γονται τὰ θήματά σας!.. Ἐ-
χομε πλησιάζει πολὺ τὸν Ὀ-
λάρ καὶ καλύπερα εἶναι νὰ μὴ
μᾶς ἀκούσῃ πρὶν φτάσῃ στὸν

— Ἄμὲν μαμακούλα μου!
Τὸν ἔκανε.. σουβλάκι!

Ὁ Κάιλ ρίχνεται μ' ὅλη τὴ δύνα-
μι τῶν ποδιῶν του στὴ φυγή.

προορισμό του...

— Γιατί νὰ μὴ μᾶς ἀκού-
σῃ ὁ ἄνθρωπος; διαμαρτύρε-
ται θυμωμένος ὁ χαζο-Χούπ.
Ἄν μᾶς δὴ ἔξαφνα μπροστά
τοῦ ὁ καμερὸς χωρὶς νὰ μᾶς
ἔχη ἀκούσει, μπορεῖ νὰ βγά-
λῃ τὴ χροιά ἀπὸ τὴν τρομά-
ρα του! Γιὰ εὐκόλο τόχεις;

— Ἐμπρός!, λέει ὁ Κάιλ
χωρὶς νὰ τοῦ δῶν σημασία
στὴς ἀνοησίες του. Ἐσκινᾶμε
πάλι καὶ ὅπως εἶπαμε: Σι-
γά! Ἄν εἶναι δυνατὸν νὰ τρέ-
χετε τὸ ἴδιο γρήγορα ὅπως
τρέχατε ὡς τώρα, ἀλλὰ χω-
ρὶς νὰ κάνετε τὸν παραιμικρὸ
θόρυβο!

— Πασιδιά, γιὰ νὰ τὸ πετῶ
χετε αὐτό, μὴν παπάτε κάτω
κι ἐσεῖς ὅπως ἡ Μανταλένα!
τσιρίζει ὁ ἀδιόρθωτος πυγμαί-
ος.

— Σιωπή, Χούπ! Αὐτό

που λέω για όλους ισχύει και για σένα!», λέει αυστηρά ο Κάιλ. 'Εγώ λέω ήσυχα κι έσύ φωνάζεις! Θέλεις λοιπόν να γίνης άφορμή να άποτύχη ή άποστολή μας;

— 'Εγώ δέν είπα τέτοιο ήπράμα!, λέει με γουρλωμένα μάτια ο Χούπ. 'Εχεις μάρτυρες ότι τό είπα;

Ο Κάιλ δέν του άποκρίνεται.

'Αρχίζουν πάλι να τρέχουν.

Ο Χούπ νευριασμένος πολυ περιρίζει καθώς τρέχει μέσ' από τά δόντια του:

— Λοιπόν τόχω προσέξει και άλλοτε πώς μιάλις τον κάνοιν... λοχία, σηκώνει ήπολυ μηλά τή μύτη του από τό παιδί! Δέν μιλιέται!

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Ο ΟΛΑΡ πλησιάζει πια στον προορισμό του. Από τό βάθος μπροστά του, άκούει δυνατές φωνές.

Μάλις ξεπροβάλλη πίσω από κάτι πυκνές φυλλωσιές που του έφραζαν τήν όρασι. Θέλεπε ξαφνικά τήν άκρη του χωριού των άγγριών.

Πολύς κόσμος είναι μαζεμένος και μιά μεγάλη πορεία ξεκινά προς μιά άλλη κατεύθυνσι τής ζούγκλας.

Είναι οι 'Ατλαντες με τον Κάιλ επικεφαλής τους. Πίσω τους άκολουθούν οι δύστυχοι μαύροι που τους ξεσήκωσαν από τό χωριό τους για να τους βάλουν να πολεμήσουν

με τό ζόρι για λογαριασμό τους.

Από τό χωριό άκούγονται τά κλάματα των γυναικών και των παιδιών που χάνουν τους άντρες τους και τους πατεράδες τους.

Τά μάτια του Όλαρου άστράφτουν από χαρά!

— Κάιλ!, ουρλιάζει. Μεγάλε Κάιλ! Στάσου μιά στιγμή! Μην προχωρήσ έλλο! 'Εχω σπουδαία νέα να σου άναγγείλω!

— 'Ποιός είναι; φωνάζει ο τρομερός ήρίγκηπας των 'Ατλαντων άήσυχα.

Τήν ίδια στιγμή ο Όλαρ παρουσιάζεται μπροστά του.

— 'Εγώ, ο Όλαρ! Ο πιστός ύπηρέτης σου, μεγάλη βασιλιά!

— Όλαρ!... Πώς βρέθηκες έδώ; Πώς ήρθες τόσο καθυστερημένα; Ξέχασες τήν διαταγή μου να μη μ' άκόλουθησ κανεις άν σάς άνακαλύψουν;

— Ω, μεγάλη βασιλιά! Αύτά τώρα πια δέν έχουν καμ μιά σημασία! Σπουδαία γεγονότα συνέβησαν στην 'Ατλαντίδα κατά τήν άπουσία σου!...

— Ναί; μουρμουρίζει ο Κάιλ και τά μάτια του λάμπουν άλυπόμωνα γιατί περιμένει μήπως άκούση τήν είδηση του θανάτου του άδερφού του 'Αβάλ.

— 'Εκείνος ο ξανθός γίγαντας που είχε έρθει να μπη στην ύπηρεσία σου, μεγάλη βασιλιά, ξέρεις ποιός ήταν;

— Μίλα γρήγορα, σκύλε!

ούρλιαξέι αγρία ὁ Κάιλ. Αἰνίγματα ἤρθες νὰ μοῦ πῆς παρκαοῦντας τὴ διαταγὴ μου;

— Εἶναι ὁ Καλλίνης πὸ νεαρὸ βασιλόπουλο τῆς Πέλλας!

Τὰ μάτια τοῦ Κάιλ γουρλώνουν. Μένει ἀκίνητος. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πιστέμη σὲ μιά τέτοια εἰδήσι:

— Τὴ παραμύθια μοῦ κοίτανάς!, μουγγρίζει μὲ ἀμφιβολία. Τὸ βασιλόπουλο τῆς Πέλλας ποῦ λέγεται Καλλίνης ἔχει πεθάνει μέσα στὶς ζούγκλες ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια!

— Καὶ ὅμως ζῆ, βασιλιά! Ζοῦσε χαμένος σὲ μιά μακρινὴ φυλὴ πυγμαίων, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶναι καὶ ὁ δραμερὸς Χοῦπ ποῦ εἶχες στὴν ὑπηρεσίᾳ σου! Καὶ ἔσαναγύρισε στὴν Πέλλα ξαφνικά... ἤρθε νὰ σὲ καταισκοπεύσῃ καὶ νὰ σὲ δολοφονήσῃ... Ὁ Ἀντύπας μπόρεσε κι ἔφτασε μὲχρι ἐκεῖ καὶ τοὺς εἶπε τὰ σχέδιά σου... Γι' αὐτὸ ἤρθε ὁ Καλλίνης ποῦ ἔλοι τὸν εἶχαμε γιὰ χαμένον καὶ κανεὶς δὲν τὸν γνώριζε.

Τὰ μάτια τοῦ Κάιλ ἀστράφτουν ἀγρία.

— Κι ἐσὺ γιατί παρκαοῦσες τὴ διαταγὴ μου; λέει μαμιασμένος. Ὅλ' αὐτὰ ποῦ μοῦ δὶες δὲν ὀλλιάζουσι σὲ τίποτα τὴν κατάστασι!...

Ὁ Ὀλάρ τρέμει ἀπὸ τὸ φόβο του. Δὲν τῶχει γιὰ τίποτα ὁ φεβερὸς ἀφέντης του νὰ τὸν σκοτώσῃ τώρα δᾶ, στὴ στιγμή, γιὰ τὴν παρακοὴ του.

— Μεγάλει Κάιλ, μουρμου

ρίζει προσπαθώντας νὰ συγκρατήσῃ τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς του. Σκέφτηκα πᾶς ἂν τὸ μάθαινες, θὰ ἤθελες νὰ πᾶς πρώτα στὴν Πέλλα μὲ δόλιο!... Μπορῶ νὰ παρουσιάσω ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ νεοαροῦ Καλλίνης, μαζί μὲ μιά συμμοδεία πολεμιστῶν καὶ νὰ τοὺς πῶ ἕνα σπουδαῖο παραμῦθι. Τὸ θράδυ μπορῶ ἀπὸ μέσα νὰ σοῦ ἀνοιξῶ ὄλες τὶς πύλες γιὰ νὰ μπῆς μὲ τὸν στρατὸ σου καὶ νὰ σφάξῃς τὸ σους Μακεδόνες ποῦ νὰ χορτάσῃ ἡ μυχὴ σου!

Τώρα ὁ Κάιλ ἀλλάζει μόνιμας ἔκφρασι. Τὸ πρόσωπό του λάμπει χαρούμενα.

Ὁ Ὀλάρ ποῦ τὸν βλέπει ἔτσι ἀναπνέει. Καταλαβαίνει ὅτι πολὺ φτηνὰ τὴ γλύτωσε.

— Μοῦ ἀρέσεις, Ὀλάρ, φωνάζει ὁ Κάιλ. Μὲ καταλαβαίνεις πολὺ καλά ὅπως βλέπω! Καὶ ξέρεις πᾶς ἂν πέτυχη αὐτὸ τὸ λαίμητρὸ σχέδιο — ποῦ εἶναι εὐκόλὸ νὰ πέτυχη — θὰ σὲ κάνω ἄρχοντα τῆς Πέλλας! Ἐμπρός...

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του.

Ὅτε ὁ ἀπαίσιος Ἰλαρχος προλαβαίνει νὰ χαρῆ ἔστω γιὰ μιά στιγμή τὸν θρῆσιμβό του.

Ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ ἀτρόμητου παιδιοῦ τῆς ζούγκλας τοὺς καρφώνει καὶ τοὺς διὸ στὴ θέσι τοὺς σὰν μοχαιριά:

— Τὸ ἔχασες τὸ παιχνίδι Κάιλ! Μὴν προσπαθήσῃς νὰ ἀμυθῆς! Κι ἐσεῖς, Ἀτλαντες στρατιῶτες, μὴν κάνετε τὴν κουταμάρα νὰ ἀντισταθῇ

τε! Είσαστε κυκλωμένοι από παντού!...

‘Ο Κάιλ χλωμιάζει μονομιάς σαν πεθαμένος. Τό βλέμμα του σαν τού παγιδευμένου θηρίου γυρίζει ολόγυρα και βεβαιώνεται πως μιὰ μεγάλη δύναμις από στρατιώτες πού πριν μιὰ μέρα θά έπéφταν και στη φωτιά σ’ ένα νεύμα του, τώρα είναι έτοιμοι να τού στείλουν τόν θάνατο με τὰ τευτωμένα τόξα τους...

Ένα άπαισίο γρύλλισμα βγαίνει από τó λαρυγγί του. Βλέπει μπροστά του τόν ‘Ολάρ πού έχει γίνει άσπρος σαν χαρτί από τήν κατόπληξη και τόν τράμο του και από χλωμός γίνεται κατακάκκινος σαν τή φωτιά. Τά μάτια του πετούν κεραιλούς!

—“Άθλιε! Προδότη!... γαυ

‘Ο αίμοδόρος Κάιλ, γκρεμίζεται στο δάραθρο...

γίζει με λύσσα. Πρόδωσες τόν κύριό σου! Έφερές μαζί σου τούς έχθρους μου για να με σκοτώσουν!... Συχαίμερό ακουλήκι!...

—“Όχι..., ψελλίζει ό ‘Ολάρ πού μέσα σε μιὰ στιγμή βρίσκει να κολυμπάη στόν ιδρώτα από τήν άγωνία του. Δεν τούς έφερ... “Ωωωχ!...

‘Ο Κάιλ έχει άρπάξει με μιὰ άστραπιαία κίνησι τó κοντάρι από τά χέρια ενός στρατιώτου του και με άσυγκράτητη μανία τó πετάει έναν τίνον τού άπαισίου ‘Ολάρ. Τó κοντάρι διαπερνάει τó στήθος τού προδότη από τή μιὰ μεριά ως τήν άλλη και βγαίνει από τήν πλάτη του, τρυπώντας τήν φαρμακερή καρδιά του...

‘Ο χαζο-Χούπ πού είναι παρών φυσικά στην προμερή σκηνή γουρλώνει τίς ματιάρές του, κατατρομοκρατημένος.

—“Άμάν, μαμακούλα μου! τσιρίξει. Τόν έκανε... σουβλάκι ό άφιλότιμος!

ΟΙ ΘΕΟΙ ΟΡΓΙΖΟΝΤΑΙ

Ο ΚΑΙΛ, χωρίς να λογαριάση καθόλου τόν κίνδυνο τής ζωής του, χύνεται σαν μανιασμένος τούρος έναντίον τών αντιπάλων του. Δεν έχει καμμιά ώρισμένη κατεύθλισι. Τό μόνο πού τόν ενδιαφέρει είναι να κάνει γρήγορα, για να προλάβη να σπασή τó τείχος τής πολιορκίας. Και πραγματικά είναι τόσο άστραπιαία ή ένεργείά του πού τó πετυχαίνει.

Οί "Ατλαντες στρατιώτες έχουν έναν φυσικό τρόμο άπειναντι σ' αυτόν τον φοβερό άνθρωπο και βλέποντάς τον νάρχεται: σάν γεράκι καταπάνω τους, τού ανοίγουν δρόμο νά περάσθι.

Ο Κάιλ ρίχνεται ιμ' όλη τη δύναμη τών ποδιών του στή φυγή.

Ο Κάιλ όμως άγρυπνεί. Μ' όλο που ό Κάιλ φρόντισε νά ξεφυγή από την έντελώς αντίθετη πλευρά εκείνης που στεκόταν ό γιός της ζούγκλας, και ιμ' όλη την άπόστασι που τους χωρίζει, δέν άπογοητεύεται. Κερδίζει έδαφος με καταπληκτική ταχύτητα. Μοιάζει σάν νάχη φτερά στά πόρος τους.

Ο Κάιλ θροίσκε ιμπροστά του ένα ξέφωτο. Πελώρια βράχια όρθώνονται έδώ κι εκεί. Με την έλπίδα ότι θα καταφέρη νά κρυφθί κάπου ανάμεσά τους, τρέχει προς τό μέρος του.

Ο Κάιλ όμως είναι πολύ κοντά του.

— Στάσου!, τού φωνάζει δυνατά. Δέν θα πεθάνης αν παραδοθής, Κάιλ! Διαταγή τού αδερφού σου είναι νά έξορισθής μακριά! Παραδώσου στό όνομα τού βασιλιά της 'Ατλαντίδας!

Ο Κάιλ βγάξει λευκούς άφρους στις άκρες τών χειλιών του, από τη φοβερή λύσσα που κάνει τό στήθος του νά βράζει.

Σπέκεται, όλόρθος πάνω στην κορφή τού πανύψηλου βράχου που έχει άνέδει.

— Σε τσάκωσα, τσιρίζει ό Χούπ σκασμένος στά γέλια.

— Βασιλιάς της 'Ατλαντίδας είμαι έγώ, άνόητε!, μου γρίζει άγρια.

Με μια ταχύτατη κίνηση ξεκρεμάει τό τόξο του και τραβάει ένα βέλος από τη φαρέτρα. Σημαδεύει τό παιδί της ζούγκλας.

Ο Κάιλ μαρμαρώνει. Πραγματικά ή θέσις του γίνεται δραματική μέσα σέ μια στιγμή. Δέν είχε σκεφθί ότι θα μπορούσε ό Κάιλ νά σταθί για νά πολεμήση. Είναι τώρα άοπλος ιμπροστά του και ενώ οι στρατιώτες τών 'Ατλάντων πλησιάζουν πίσω τους, εκείνου ή ζωή του κρέμεται από τη χορδή τού τόξου τού πατροκτόνου Κάιλ.

— Θα πεθάνης, σκύλε!, ούρλιάζει άγρια ό φονιάς.

Ο Κάιλ προτεινει νά άτσά

λένια στήθη του. Μοιάζει με λιοντάρι έτοιμο να έπιτεθώ. Έχει σκοπό να πάρη βουτιά προς τώ μέρος τώ δολοφόνου και να γκρεμιστή μαζί του στο βάραθρο που άνοιγεται πίσω από τόν Κάιλ, γιατί καταλαβαίνει πως όταν αύ τός σκοτωθή και μιά που ό 'Αβάλ δέν βρίσκεται μαζί τους, ό άπαισίος γιός του Άβρατ μπορεί να τραμοκρατήση τούς πρώην στρατιώτες του και να τούς πάρη μαζί του...

Μά και ό Κάιλ από τήν κίνησησί του καταλαβαίνει τώ σκοπό του και έτοιμαζεται να φρίξη τή σαΐτα του πιο γρήγορα. Τεντώνει λυσσασμένά τή χορδή του πόξου...

Και τότε...

Τότε οί θεοί όργιζονται με τόν βδελυρό Κάιλ. Οί υπέρτατες δυνάμεις που παρακόλουθούν τίς πράξεις κάθε ανθρώπου, άποφασίζουν να βάλουν πιά τέλος σπα έγκλήματά του...

Η πελώρια πέτρα στην άκρη του γκρεμού πάνω στην όποία πατάει, ξεριζώνεται ξαφνικά από τή θέσι της. Ο αίμοδόρος Κάιλ με μιά άγρια κραυγή τράμου και φρίκης γκρεμίζεται στο βάραθρο μαζί της... Τώ δολοφονικό χέρι του δέν πρόκειται να χτυπήση ποτέ πιά...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Σ ΤΗΝ Πέλλα μετά λίγες μέρες γίνονται οί λαμπρές τελετές τού γάμου τού νεαρού διαδόχου Καλλίνη με τήν πεντάμορφη

Μπέλλα,

Άλλά τώ καταπληκτικώτερο ζευγάρι νέονύμφων που έγινε ποτέ στον κόσμο, είναι άσφαλώς τού Χούπ και τής Χούλας!

Ο κουτο-πυγμαίος δέν μιλάται από τήν άπέραντη ευτυχία του, αλλά και ή πελώρια πυγμαία είναι πολύ ευχαριστημένη, γιατί σκέπτεται ότι έτσι δέν πρόκειται να τής λείψουν ποτέ τά φρούτα για τά όποια τρελλαίνεσαι και τά όποια ό Χούπ όρκιστήκε να τής τά κουβαλάη με τά κάρρα!

Στίς γιορτές παρευρίσκειται και ό βασιλιάς τής Νέας Άτλαντίδας Άβάλ, με τήν πολυάριθμη άκολουθία του.

Ο ίδιος ό Κάιλ, λίγο πριν να γίνη ό γάμος πηγαίνει και κλείνεται σ' ένα δαμάτιο. Στο νού του φέρνει τή μορφή τού άσκητικού δασκάλου του, που άντιπροσωπεύει Τώ — Πνεύμα — Τής — Υπέρτατης — Σοφίας

— Δάσκαλε, μουρμουρίζει με δέος, Έσύ που ή ματιά σου βλέπει παντού, πέρα από τόν τόπο και πέρ' από τόν χρόνο, πές μου άν οί κακές μου μέρες πέρασαν σ' άλλη θεια και δέν μάς παραισμενεύουν καινούργιοι κίνδυνοι και καινούργιες τρομερές περιπέτειες...

Η φωνή τού Γέρου έρχεται μακριά, σαν να βγαίνει από ένα πηγάδι που να συγκοινωνή με τόν Άλλον Κόσμο:

— Μικρή φίλε με τήν καθαρή καρδιά, ό ουρανός τής

εὐτυχίας εἶναι καταγάλανος
καὶ ἐκπυλωτικὰ φωτερὸς!....
Δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω τίποτα
πίσω του!...

Ὁ Κόλ δὲν προλαβαίνει νὰ
πῆ τίποτα περισσότερο, γιὰ
τὴ ἡ πόρτα ἀνοίγει μὲ φόρα
καὶ πηδάει μέσα ὁ Χούπ πού
ὄγνωστο πῶς τὸν ἔχει ἀνακα-

λύφει.

— Σὲ τσάκωσα!, τσιρί-
ζει σκασιμμένος στὰ γέλια.
Παιδιά! Τραχάτε νὰ δῆτε!
Τὸν πᾶει τρία κι ἓνα πού θὰ
παντρευτῆ καί... κόνει τὴν
προσευχὴ του! Τὸν βλέπω σὲ
τρία... τέρμινα μὲ τὴν ποδιά
στὴ μέση νὰ πλένη πιᾶτα!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

Ἄποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

Κ Α Λ — Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕῖ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Ὁδὸς Λέκκα 22—Τόμος 2—Ἀριθ. 16—Τιμὴ δρχ. 2

Δημοσιογραφικὸς Δ/ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ/ντῆς Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Προστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασίλειου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι.

ΟΣΟΙ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ
ΟΣΟΙ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ὅς τρέξουν νὰ ἀγοράσουν τὸ νέο συναρπαστικὸ ἀνάγνωσμα,
ποῦ ἐκυκλοφόρησε ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος τοῦ Μικροῦ Ἡρώος:

ΓΚΡΕΚΟ

Ὁ Ἡρώς τῶν Γηπέδων

Εἶναι ἡ ἱστορία ἐνὸς Ἑλληνόπουλου, ποῦ σπουδάζει στὴ Βραζιλία καὶ ποῦ ἀποθεώνεται στὰ μεγάλα γηπέδα ποδοσφαίρου γιὰ τὴν ἀσύγκριτη τέχνη του καὶ τὴν παλληκαριά του! Οἱ ἀντίπαλοί του προσπαθοῦν νὰ τὸν ἐξουδετερώρουν μὲ κάθε μέσον γιὰ νὰ πάψῃ νὰ παίρνῃ μέρος στοὺς ἀγῶνες! Τὸν ἀπάγουν, τὸν φυλακίζουν, δοκιμάζουν καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν ἀκόμη! Μὰ ὁ Γκρέκο, ὅπως τὸν ἔχουν ὀνομάσει οἱ φίλαθλοι, κατορθώνει πάντα νὰ ξεγλυστρήσῃ, νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδια τῶν ἐχθρῶν του καὶ νὰ κατεβῇ στὸ γηπεδο καὶ νὰ θριαμβεύσῃ!

Μαζὶ μὲ τὸν Γκρέκο, κάθε ἀναγνώστης τοῦ νέου περιοδικοῦ θὰ πάρῃ ἐντελῶς δωρεὰν καὶ δύο ἐχρωμες φωτογραφίες

ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΣΣΩΝ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

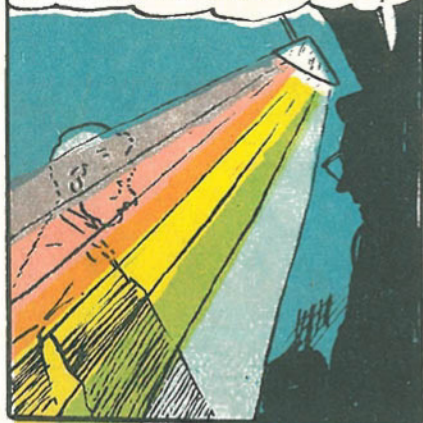
Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ «Γκρέκο», ποῦ κυκλοφορεῖ τὴν

Μεγάλη Πέμπτη

ΕΞΗΦΥΛΛΑ ΟΦΣΕΤ — 2 ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙ-
ΡΙΣΤΩΝ — ΔΡΑΧ. 2

ΠΡΙΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΤΗ ΦΡΑΣΗ ΤΟΥ
Ο ΔΟΚΤΩΡ ΓΥΡΙΣΕ ΤΟ ΔΙΑΚΟΠΤΗ
ΚΑΙ ΤΟΤΕ, ΕΙΧΑ ΔΙΚΙΟ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΓΩ ΤΟΥ ΣΙΓΑ
ΣΙΓΑ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΤΙΣ ΔΙΑΘΝΑΣΜΕΝΕΣ ΥΠΕΡΙΘΔΕΙΣ
ΠΡΙΣΜΑΤΙΚΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ.

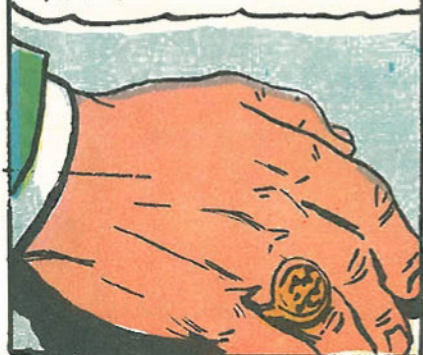
ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΣΤΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΤΟΥ
ΧΕΝΡΥ...

ΚΑΙ ΑΦΟΥ ΕΜΑ-
ΘΕ ΠΡΟΣ ΣΑΣ ΕΠΕ-
ΣΚΕΦΘΗΚΑ, ΔΙΑ-
ΒΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗ
ΣΚΕΨΗ ΜΟΥ ΜΕ
ΥΠΙΝΩΤΙΣΕ, ΟΜΩΣ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΑΤΑΝΑΒΑ-
ΤΕ ΠΡΟΣ ΔΕΝ ΉΜΟΥΝ
ΕΓΩ;

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΑΙ
ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ
ΣΤΟ ΔΕΞΙ
ΣΟΥ ΧΕΝΡΥ.

ΤΟ ΦΟΡΟΥΣΕ ΣΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΧΕΝΡΥ
ΟΠΩΣ ΕΠΡΕΠΕ ΣΕ ΜΙΑ ΑΝΤΙΚΑ
ΤΟΤΑΤΡΙΖΟΜΕΝΗ ΕΙΚΟΝΑ. ΤΟ
ΓΥΑΛΙΝΟ ΠΡΙΣΜΑ ΕΞΕΠΕΜΠΕ
ΛΕΥΚΕΣ ΥΠΕΡΙΘΔΕΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ
ΔΙΕΓΟΥΝΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΣΤΟ ΕΓΩ ΣΟΥ
ΜΙΑ ΑΝΤΙΚΑΤΟΤΑΤΡΙΖΟΜΕΝΗ ΕΙ-
ΚΟΝΑ ΤΗΝ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑ ΓΙΑ
ΤΡΑΝΤΑ...

ΕΙΜΑΙ ΕΥΤΥΧΗΣ ΠΟΥ ΣΥΝΕΤΕΙ-
ΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΜΟΥ
ΩΣΤΕ Ο ΧΕΝΡΥ ΣΥΜΦΙΝΙΣΘΗ-
ΚΕ ΜΕ ΤΗ ΜΝΗΣΗΤΗ ΤΟΥ,
ΚΑΙ ΠΗΓΕ ΞΑΝΑ ΣΤΗ ΔΟΥ-
ΛΕΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΔΕ
ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΔΕΝ ΚΥΤ-
ΤΑΕΙ ΠΟΤΕ ΤΟΥ ΚΑΘΟΡΕΨΤΗ,
ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΔΙΚΙΟ; ΤΙ ΛΕΙΤΕ;

